Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθεῖν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δίατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος — *Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1930* — *Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 50*

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀμφιβολία δὲν χωροῦσε τώρα πιά· ποδοβολητὸ ἀκουγόταν καθαρὰ κι' ἦταν φανερὸ ὅτι ἔτρεχαν πίσω τους, τοὺς κυνηγοῦσαν.

Σὲ λίγο, λοιπόν, θὰ τοὺς φτάσουν;

Ὄχι. Μπροστά τους προβάλλει ξαφνικὰ ἕνα φῶς, καὶ μονομιᾶς ἡ στοὰ πλαταίνει καὶ τοὺς βγάζει σ' ἕνα ἄνοιγμα φωτισμένο. Μιὰ τεράστια πόρτα βρίσκεται μπροστά τους, πύλη ἴσως κάποιου μεγαλόπρεπου ναοῦ.

Ὁ Ἰδαίν, ποὺ βαδίζει πρῶτος, δὲν διστάζει, οὔτε στέκεται στιγμή, κι' οἱ σύντροφοί του ἀμίλητοι τὸν ἀκολουθοῦν.

Τρέχουν ὅλοι τώρα, καὶ τρέχοντας κοιτάζουν γύρω τους, προσπαθώντας νὰ καταλάβουν ποῦ βρίσκονται. Τριγύρω τους ἁπλώνεται μιὰ τεράστια αὐλή, γεμάτη μικρὲς ἱερὲς πυραμίδες, ποὺ τὴν κάνουν νὰ μοιάζει σὰν ἕνα παράξενο κοιμητήρι.

Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν μποροῦν νὰ εἶναι καὶ πολὺ δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὴν τύχη τους. Βρίσκονται μέσα σ' ἕνα Βουδδικὸ ναὸ τῆς ἱερῆς πόλης.

Ὡστόσο προχωροῦν πάντα βιαστικά, ὥς που βρίσκονται στὸ κατώφλι ἑνὸς τεράστιου πέτρινου σπιτιοῦ.

Ὁ Ἰδαίν μπαίνει δίχως νὰ κοιτάξει πίσω του, καὶ τότε οἱ ἐξερευνητὲς βρίσκονται μέσα στὸ ἴδιο τὸ ἱερό, στὸ ἄδυτο τοῦ ναοῦ.

Ἕνας τεράστιος βωμὸς ὑψώνεται μπροστά τους, κι' ἀπάνω ἐκεῖ ἕνα ὑπερφυσικὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα, μὲ τὴν ἔκφραση τῆς ἀπόλυτης μακαριότητας, ποὺ δίνουν πάντοτε οἱ βουδδιστὲς στὸ ἄγαλμα τοῦ Κυρίου των. Τριγύρω του ἄλλα ἀγάλματα καὶ εἴδωλα, κι' οἱ τοῖχοι σκεπασμένοι μὲ ἀντικείμενα καὶ σκεύη ἱερά. Ἀπ' αὐτὰ τὸ πιὸ περίεργο ἦταν ἕνα μεγάλο μετάλλιο, μὲ τὴ συμβολικὴ παράσταση τοῦ βουδδισμοῦ: τὸ φίδι, τὸ γουρούνι κι' ὁ γύπας, δηλαδὴ ἡ ὀργή, ἡ ἄγνοια κι' ὁ πόθος —τὰ τρία μεγάλα ἁμαρτήματα στὴ βουδδικὴ θρησκεία.

Ὁ Ἰδαίν αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ σταθεῖ, νὰ τὰ ἰδεῖ καλά, νὰ τὰ μελετήσει ὅλα. Ἀλλὰ ὁ Σέλλυς τοῦ φώναξε:

— Ἰδαίν! Τί θὰ κάμουμε τώρα;

— Ἐμπρός! λέει ὁ Ἰδαίν, καὶ ξεκινοῦνε πάλι ὅλοι μαζί.

Ἀλλὰ δὲν προχώρησαν καὶ πολύ.

Ἀργὰ-ἀργὰ ἀνασηκώθηκε μιὰ βαρειὰ κουρτίνα καὶ φάνηκε μιὰ χαμηλὴ εἴσοδος, ὅπου πρόβαλε μιὰ μορφὴ ἀνθρώπου.

Μόνο μιὰ φωνὴ ἂν βγάλει ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἄνθρωπος, οἱ Εὐρωπαῖοι εἶναι χαμένοι.

Ἀλλὰ δὲν βρῆκε καιρό. Ὁ Γκάρτνερ τοῦ κατάφερε μιὰ στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔρριξε κάτω ζαλισμένο. Μπῆκαν τότε ὅλοι μέσα καὶ ξανάκλεισαν πίσω τους τὴ βαρειὰ πόρτα μὲ τοὺς μεγάλους σύρτες.

Τώρα, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς ἐχθρούς των, ὑπάρχει ἕνα δυνατὸ χώρισμα.

— Σωθήκαμε, μὲ τὰ ὅπλα καὶ μὲ τὶς ἀποσκευές μας! φωνάζει χαρούμενος ὁ Πάδδυ. Μόνο ποὺ δὲ βλέπω τὸ χέρι μου ἐδῶ μέσα! Δὲ μποροῦμε νἄχουμε λίγο φῶς;

Ὁ μηχανικός, ἀντὶ νἀπαντήσει, ἄναψε τὴν ἠλεκτρικὴ λάμπα καὶ τὴν ἔστρεψε πρὸς τὸ γιατρό.

— Ποῦ εἶναι ὁ αἰχμάλωτός σου; ρώτησε.

— Νά τος, ἐδῶ! Τὸν γνωρίζεις, ἔ;

Ὁ μηχανικὸς φωτίζει τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ λιποθυμισμένου αἰχμαλώτου κι' ἀπαντᾶ ἀτάραχος.

— Ἂν τὸν γνωρίζω! Μὰ εἶναι ὁ φίλος μας, ὁ Κούτι!

— Ὁ Κούτι; φωνάζουν οἱ ἄλλοι.

— Τὸν ἔχουμε στὰ χέρια αὐτὸν τὸν προδότη. Δὲν ξέρω ἂν θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ δῶ μέσα, ἀλλὰ ἂν χαθοῦμε, θὰ χαθεῖ κι' αὐτὸς μαζί μας, θέλοντας καὶ μή.

«Ὁ Γκάρτνερ τοῦ κατάφερε μιὰ στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔρριξε κάτω...» (Σελ. 589, στ. γ'.)

«Ένα ὑπερφυσικὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα»
(Σελ. 589, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Παλιὰ γνωριμία

Ἀληθινά, ἦταν ὁ Κούτι, μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀληθινοῦ του ἀξιώματος, δηλαδὴ τὴ στολὴ τοῦ λαμαϊστοῦ ἀρχιερέα, τὸ ράσο καὶ τὴν τιάρα.

— Αὐτὸς θὰ μᾶς θαρροῦσε τώρα πεθαμένους, εἶπε ὁ μηχανικός. Κι' ἀλήθεια εἴμαστε πολὺ τυχεροί, ποὺ προφτάσαμε νὰ κρυφτοῦμε δῶ. Σὲ λίγο οἱ ἐχθροί, ποὺ τοὺς ἔχει στείλει αὐτὸς ὁ προδότης, θὰ φτάσουν ἐδῶ καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ χάσουν τὰ ἴχνη μας. Ἂς κάνουμε λοιπὸν μιὰ προσευχὴ στὸ Βούδδα, πρόσθεσε χαμογελώντας, κι' ἂς ἐλπίζουμε πὼς θὰ γλυτώσουμε ὥς τὸ τέλος.

Μὰ οἱ ἐκπλήξεις ποὺ τοὺς περιμένουν δὲν ἔχουν τέλος. Τώρα ἀντικρύζουν μιὰ τεράστια, ἀπίστευτη σκάλα, ποὺ ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει, ὥς που χάνεται μέσα στὸ ὕψος. Κοιτάζουν τριγύρω τους καὶ βλέπουν ὅτι ἡ σκάλα αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ διέξοδος ἀπ' αὐτὸ τὸ ναό.

Οὔτε στοά, οὔτε δρόμος πουθενά.

Ὥστε πρέπει ν' ἀνεβοῦν ἐκεῖ πάνω, κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο, γιατὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σέρνουν πίσω τους καὶ τὰ δυὸ ἔλκυθρα μὲ τὶς ἀποσκευές τους.

— Γιατρέ, πάρε σὺ τὸν αἰχμάλωτο, λέει ὁ Ἰδαίν, καὶ μεῖς οἱ ἄλλοι θὰ σύρουμε τὰ δυὸ ἔλκυθρα.

Ἔτσι ἔγινε, κι' ἄρχισε τὸ κοπιαστικὸ ἀνέβασμα.

Μ' ὅλη τὴ θέληση καὶ τὸ κουράγιο, χρειάστηκε νὰ σταθοῦν γιὰ νὰ πάρουν ἀναπνοή.

Ἔχουν ἀνεβεῖ τριακόσια σχεδὸν σκαλοπάτια. Τριγύρω τους βασιλεύει νεκρικὴ σιγή.

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτῶν στάση, ξεκινοῦν πάλι κι' ἀνεβαίνουν ἄλλα ἑκατὸν πενήντα σκαλοπάτια. Σταματοῦν ἐκεῖ σ' ἕνα πλατύσκαλο, ὅπου φαίνονται δυὸ πόρτες χρωματισμένες κόκκινες, μὲ πελώριους σύρτες.

Ὁ Ἰδαίν δὲν κρίνει χρήσιμο νὰ προχωρήσει περισσότερο. Θέλει νὰ μάθει, ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ Κούτι, ποῦ βγάζουν αὐτὲς οἱ πόρτες. Ὁ γιατρὸς πολεμᾶ τώρα νὰ τὸν φέρει στὶς αἰσθήσεις του.

Σὲ λίγο ὁ Κούτι ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κοιτάζει τριγύρω του, προσπαθώντας νὰ θυμηθεῖ τί τοῦ συνέβη.

Οἱ ἐξερευνητὲς παρακολουθοῦν κάθε κίνημά του, κρατώντας ὅλοι τὰ ὅπλα τους στὸ χέρι, κι' ὁ Πάδδυ εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸν φιμώσει, ἂν κάνει πὼς βγάζει μιὰ φωνή.

Μονομιᾶς πετάγεται ἀπάνω μ' ἔκφραση μίσους στὸ πρόσωπο, καὶ κάτι πάει νὰ ξεφωνίσει. Μὰ ἀμέσως ὁ γιατρὸς τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ρίχνει κάτω.

Ὁ Κούτι, καθὼς ἦταν εὐλίγιστος σὰ γάτα, παλεύει γιὰ νὰ ξεφύγει. Μὰ εἶναι ὅλα μάταια. Σὲ λίγο, δεμένος γερὰ καὶ φιμωμένος, βρίσκεται ξαπλωμένος στὰ σκαλοπάτια. Τότε ὁ μηχανικὸς στέκεται μπροστά του καὶ τοῦ μιλεῖ.

—Ἄκουσέ με, Κούτι, τοῦ λέει. Πρέπει νὰ μιλήσουμε, καὶ μάλιστα σοβαρά. Στὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρεις ἀπὸ πρίν, εἶμαι ἀποφασισμένος γιὰ κάθε τί, καὶ πρέπει νὰ φανεῖς λογικός. Μ' ἄκουσες;.. Λοιπόν, ἔφυγες κρυφά, μᾶς πρόδωσες, ζήτησες τὸ θάνατό μας, κι' ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ ἤσουν μαζί μας, φάνηκες ψεύτης κι' ὑποκριτής... Τώρα εἴμαστε σ' ἐλεεινὸ χάλι, ὁδοιποροῦμε τόσες μέρες, δὲν ξέρουμε ποῦ πηγαίνουμε κι' οἱ τροφές μας κοντεύουν νὰ σωθοῦν... Λοιπὸν θέλουμε νὰ βγοῦμε τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ τ' ἄγνωστα κι' ἐχθρικὰ αὐτὰ μέρη. Κι' ὑπολογίζουμε σὲ σένα, Κούτι, στὴ βοήθειά σου.

Ὁ Κούτι ἀκούει ἀτάραχος. Μόνο κάπου κάπου μιὰ λάμψη μίσους φαίνεται στὰ μάτια του.

— Μ' ἄκουσες; ρωτᾶ ὁ μηχανικός.

Ὁ Κούτι κλείνει τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπαντᾶ.

— Βγάλ' του τὸ φίμωτρο! λέει ὁ Ἰδαὶν στὸν Πάδδυ. Καὶ σύ, Κούτι, τὰ μάτια σου τέσσερα: μὴ βγάλεις μιλιά, γιατὶ σὲ σκοτώνω στὴ στιγμή: Σοῦ εἶπα ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα, γιατὶ πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ τῶν συντρόφων μου.

Ὁ ἰθαγενής, βλέποντας τὴν ἀποφασιστικὴ αὐτὴ ἔκφραση στὰ πρόσωπα τῶν Εὐρωπαίων, καταλαβαίνει ὅτι, ἂν ἐπιχειρήσει τὸ παραμικρό, εἶναι χαμένος.

Χαμηλώνει τὸ κεφάλι νικημένος.

— Βγάλ'το! λέει ὁ Ἰδαὶν στὸ Πάδδυ.

Ὁ Πάδδυ ὑπακούει.

Ἀκολουθεῖ σιωπή.

— Λοιπόν, θὰ μᾶς δείξεις τὸ δρόμο; ρωτᾶ ὁ μηχανικός.

Ὁ Κούτι ἀνασηκώνεται λιγάκι. Ἡ φωνή του εἶναι βαθειά, γεμάτη ὀργή.

—.., Γιὰ νὰ πᾶτε στοὺς δικούς σας, νὰ φανερώσετε ὅλα τὰ μυστικά μας, ὅλα τὰ ἱερά μας;.. Καλύτερα νὰ μὲ σκοτώσετε!

Ὁ μηχανικὸς τὸν πλησιάζει, ἀλλάζοντας ὕφος.

— Κούτι, τοῦ λέει, δὲν πρέπει νὰ σὲ σκοτώσουμε. Θὰ μᾶς δείξεις τὸ δρόμο.

— Ποτέ!

—Ἔτσι; Σοῦ λέω λοιπὸν κι' ἐγὼ ὅτι πρὶν περάσουν εἰκοσιτέσσερις ὧρες, θὰ μᾶς τὸν δείξεις

Ὁ Κούτι γέλασε εἰρωνικά.

— Βάλ' του πάλι τὸ φίμωτρο, εἶπε τότε ὁ μηχανικὸς στὸν Πάδδυ, κι' ἔλα ὕστερα κάτι νὰ σοῦ πῶ.

«Ὅπου πρόβαλλε μιὰ μορφὴ ἀνθρώπου...» (Σελ. 589, στ. γ'.)

Σὲ λίγα λεπτά, οἱ δυὸ Εὐρωπαῖοι μιλοῦν κατὰ μέρος. Φαίνεται ὅτι ὁ Ἰδαὶν προτείνει κάτι σοβαρό, ποὺ ὁ ἄλλος διστάζει νὰ τὸ δεχτεῖ.

— Εἶναι σκληρό, κύριε, πολὺ σκληρό.

— Μὰ π ρ έ π ε ι νὰ γίνει!

—Ἂν μπορούσαμε ἀλλοιῶς...

— Κάμε ὅ,τι σοῦ εἶπα! Ἀλλοιῶς εἴμαστε χαμένοι, καὶ αὐτὸς ὁ προδότης, ὅταν πέσουμε στὰ χέρια του, δὲ θὰ μᾶς λυπηθεῖ καθόλου.

Ἡ ὀρδινάντσα φεύγει κι' ὁ μηχανικὸς κάθεται σ' ἕνα σκαλοπάτι καὶ βγάζει τὸ καρνέ του κάτι νὰ σημειώσει. Ἐκεῖ κρατεῖ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ ταξιδιοῦ.

Στὸ μεταξὺ ὁ Πάδδυ ἐκτελεῖ τὰ καθημερινά του καθήκοντα, δηλαδὴ ἑτοιμάζει τὸ φαγητὸ κι' εἰδοποιεῖ τοὺς ἐξερευνητές. Οἱ φίλοι μας ἔφαγαν μὲ ὄρεξη (τόσος κόπος, τόση πορεία!) καὶ πλάγιασαν πλάϊ στὰ ἔλκυθρα, περιμένοντας τὶς διαταγὲς τοῦ Ἰδαίν.

Ὁ Πάδδυ σερβίρισε καὶ στὸν αἰχμάλωτο. Τοῦβγαλε τὸ φίμωτρο, τοῦλυσε τὸνα χέρι, καὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ μπροστά, τοῦ εἶπε νὰ φάει.

Ὁ Κούτι στὴν ἀρχὴ δὲ σάλεψε καθόλου. Μὰ ἀφοῦ πέρασε κάμποση ὥρα, τράβηξε κοντά του τὶς τροφὲς καὶ τὶς καταβρόχθισε.

Ὅταν τελείωσε τὸ φαγητό του, κοίταξε λόξα τοὺς Εὐρωπαίους. Ὕστερα εἶπε:

— Νερό!

Τότε ὁ μηχανικός, ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντηση, λέει στὸν Πάδδυ:

— Τὸ φίμωτρο.

Ὁ Πάδδυ τοῦ βάζει πάλι τὸ φίμωτρο καὶ τοῦ ξαναδένει τὸ χέρι.

«Δεμένος γερὰ καὶ φιμωμένος...»
(Σελ. 590, στ. β'.)

Ἔτσι περνᾶ μιὰ ὁλάκερη σχεδὸν ὥρα καὶ κανεὶς δὲ μιλεῖ. Ἡ λάμπα εἶναι σβυστὴ γιὰ οἰκονομία. Ὁ γιατρὸς κι' ὁ μηχανικὸς κάθονται κολλητὰ στὸν αἰχμάλωτο, καὶ χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν, τὸν αἰσθάνονται ποὺ σαλεύει καὶ φυσᾶ ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατά.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα ἀκόμη, ὁ Ἰδαὶν ἀνάβει τὴν ἠλεκτρικὴ λάμπα καὶ τότε φαίνεται ὁ Κούτι κατακόκκινος καὶ ξαναμμένος. Τὰ μάτια του εἶναι γουρλωμένα κι' ἐξαγριωμένα σὲ ἀπίστευτο βαθμό.

— Κάτι θέλεις νὰ πεῖς, μοῦ φαίνεται, τοῦ λέει ὁ Ἰδαίν.

Ὁ ἄλλος δὲν ἀποκρίνεται

— Καλά, δὲ θέλεις... Ὅπως ἀγαπᾶς. Ἂς ξανακοιμηθοῦμε λοιπόν.

Τώρα τὸ βλέμμα τοῦ αἰχμαλώτου ἄλλαξε. Κάτι σὰν τρόμος πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Ἀ, μὰ θέλεις νὰ μιλήσεις λοιπόν; ρωτᾶ ὁ γιατρός.

Ὁ Κούτι κουνάει τὸ κεφάλι ἀπαντῶντας ναί.

Ἀμέσως ὁ Ἰδαὶν τοῦ βγάζει τὸ φίμωτρο.

— Νερό! νερό! στενάζει ὁ ἰθαγενής.

— Καλά, αὐτὸ ἤθελες νὰ πεῖς ὅλο-ὅλο;

—Νερό! φωνάζει ὁ ἄλλος.

— Καλά, σ' ἀκούσαμε. Πάδδυ, ὁ Κούτι θέλει νερό... Θὰ τοῦ δώσεις νὰ πιεῖ... αὔριο! Κατάλαβες; Αὔριο θὰ πιεῖ, ἂν φανεῖ λογικός.

Ὁ αἰχμάλωτος τινάζεται τώρα ἀπάνω καὶ στενάζει:

— Αὔριο; Ὄχι αὔριο! Τώρα! Διψῶ!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βασανίζεται πολὺ κι' ἡ καρδιὰ ραγίζει νὰ τὸν βλέπει κανεῖς ἔτσι. Μὰ ὁ μηχανικὸς πνίγει τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς, γιατὶ ξέρει πὼς ἡ ζωή του κι' ἡ τῶν συντρόφων του εἶναι στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Σκύβει καὶ τὸν ρωτᾶ:

— Θὰ μᾶς δείξεις τὸ δρόμο;

Ὁ ἄλλος τινάζεται ἀγριεμμένος:

—Ὄχι, ὄχι! φωνάζει. Ὄχι!.. Νερό!..

Ἀλλὰ ὁ μηχανικὸς τοῦ βάζει πάλι τὸ φίμωτρο καὶ τοῦ κάκου ὁ ἄλλος παλεύει γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖ.

Ἡ λάμπα σβύνει πάλι κι' ἡ ὥρα περνᾶ, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἰδαὶν λέει στὸ γιατρὸ νὰ τὴν ξανάψει. Τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ αἰχμαλώτου φανερώνει φρικτὸ πόνο κι' ὁ μηχανικὸς τοῦ βγάζει ἀμέσως τὸ φίμωτρο.

— Δός μου τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ μᾶς δείξεις τὸ δρόμο, τοῦ λέει.

Ὁ ἄλλος δὲν ἀντιστέκεται πιά.

— Ναί, ναί, ψιθυρίζει... Νερό! Νερό!

Ἡ φωνή του εἶναι ἀδύνατη, ἀλλαγμένη, καὶ τὰ χείλη του πρισμένα.

Οἱ φίλοι μας, ἄνθρωποι πολιτισμένοι καὶ πονετικοί, αἰσθάνθηκαν βαθειὰ τύψη γιατὶ μεταχειρίστηκαν ἔτσι τὸν αἰχμάλωτό τους. Ὁ Πάδδυ πῆγε κι' ἔφερε ἕνα παγούρι μὲ νερὸ κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τοῦ δώσει νὰ πιεῖ, ἀλλὰ ὁ μηχανικὸς τὸν σταμάτησε.

«Κι' ἄρχισε τὸ κοπιαστικὸ ἀνέβασμα...»
(Σελ. 590, στ. α'.)

—Ἀπὸ ποιὰ πόρτα θὰ φύγουμε; ρωτᾶ τὸν ἰθαγενή.

Ἐκεῖνος φαίνεται σὰ νὰ διστάζει ἀκόμη. Ἀλλὰ κ. θὼς ὁ γιατρὸς κουνᾶ τὸ παγούρι καὶ χτυπᾶ μέσα τὸ νερό, ὁ Κούτι πέρνει τὴν ἀπόφαση.

— Δεξιά... λέει... ναί, δεξιά...

— Καλά, λέει ὁ μηχανικὸς καὶ σηκώνεται. Γιατρέ, μπορεῖτε νὰ τοῦ δώσετε νὰ πιεῖ. Πάδδυ, ἑτοίμασέ τα ὅλα, γιατὶ ξεκινοῦμε... Ξέρουμε τώρα ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε. Ὁ φίλος μας ὁ Κούτι λέει δεξιά, ἐμεῖς θὰ πᾶμε ἀριστερὰ καὶ ἂς μὴν τοῦ κακοφανεῖ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Οἱ τελευταῖες προδοσίες τοῦ Κούτι

Ὁ Κούτι, ἀφοῦ ἤπιε, ἤπιε, σὰ στραβός, κοιτάζει τώρα μὲ ἀπερίγραπτο πόνο τὶς ἑτοιμασίες γιὰ τὸ ξεκίνημα. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἔχει μετανοιώσει γιατὶ μίλησε.

῾Ο μηχανικὸς τότε τοῦ δίνει διαταγὴ νὰ τοὺς δείξει πῶς ἀνοίγει. Φοβᾶται ὅτι ὁ ἰθαγενὴς θἄρχίση πάλι τὰ δικά του, ἀλλὰ μὲ ἔκπληξή του βλέπει ὅτι ὁ Κούτι προχωρεῖ πρόθυμα καὶ δίνει ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ ζητοῦν.

Μόλις ἄνοιξε τὸ βαρὺ θυρόφυλλο καὶ ξανάκλεισε ἀπὸ μέσα, οἱ ἐξερευνητὲς βρέθηκαν μπροστὰ σ᾽ ἕνα μακρὺ διάδρομο, ποὺ τὰ τοιχώματά του ἦταν γεμάτα χοντροφτιασμένες τοιχογραφίες.

Χωρὶς δισταγμό, ὁ ᾽Ιδαίν, μὲ τὴ λάμπα ἀναμμένη στὸ χέρι, προχωρεῖ καμμιὰ πενηνταριὰ μέτρα, ἐξετάζει τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς τοίχους κι᾽ ὕστερα φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

—᾽Εμπρός! (᾽Ακολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΗ ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ...

῞Ολοι μας γνωρίζουμε πὼς οἱ ἀριθμοὶ εἶναι τὸ θετικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει ἕνας ἢ μιὰ ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες τῆς «Διαπλάσεως» ποὺ νὰ μὴν τὸ ἔχει ἀκούσει αὐτὸ ἀπὸ τὸν δάσκαλο κι᾽ ἀπ᾽ τὸν καθηγητή του. ῞Οσο ὅμως κι᾽ ἂν εἶναι θετικοὶ οἱ ἀριθμοί, δύσκολα μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν, αὐτοὶ μονάχοι τους, τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ ποσοῦ, τοῦ μεγέθους, ἢ τῆς ἐκτάσεως ποὺ ἀντιπροσωπεύουν. Γιὰ νἀποκτήσουμε μιὰ καθαρὴ ἀντίληψη, ἢ πρέπει νὰ ἔχουμε τὸ ἴδιο τὸ πρᾶγμα χειροπιαστὸ μπροστά μας, ἢ πρέπει νὰ μᾶς τὸ παραβάλλουν μ᾽ ἕνα ἄλλο ποὺ γνωρίζουμε καλά.

῎Ετσι, ὅσο θετικοὶ κι᾽ ἂν εἶναι οἱ ἀριθμοί, ἂν σᾶς πεῖ ἕνας φίλος σας: «ξέρεις τί ψηλὸς ποὺ εἶναι ὁ ἀδελφός μου; εἶναι 1 μ. 75 ἑκ.» δὲν θὰ σχηματίσετε παρὰ μιὰ πολὺ μικρὴ ἰδέα τοῦ ὕψους τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ φίλου σας. ῞Αμα ὅμως σᾶς πεῖ: «Ξέρεις τί ψηλὸς ποὺ εἶναι ὁ ἀδελφός μου; Μὲ περνάει ἕνα κεφάλι», ἀμέσως θἀντιληφθῆτε πόσο ψηλὸς εἶναι.

Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα αὐτό, τὸ τόσο ἀληθινό, δὲν τὸ ἔχουν καταλάβει ἀκόμη ὅλοι, καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἐπιστήμονες, ποὺ καὶ στὴ γεωγραφία καὶ στὴν ἀστρονομία καὶ σ᾽ ὅλες τὶς σχετικὲς ἐπιστῆμες, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραγεμίζουν τὰ κεφάλια μας μὲ ἀριθμούς, δίχως ὅμως νὰ μᾶς δίνουν νὰ καταλάβουμε τί ἀντιπροσωπεύουν οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ στ᾽ ἀλήθεια.

῎Ετσι π.χ. ἐμάθαμε ὅλοι στὸ σχολεῖο, ὅτι τὸ μεγαλύτερο νησὶ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Γροιλανδία ποὺ βρίσκεται στὸν Βόρειο Παγωμένο ᾽Ωκεανό, κοντὰ δηλαδὴ στὸ Βόρειο Πόλο. Οἱ μικροί μας φίλοι, ὅσοι παρακολούθησαν τοὺς «Τρεῖς μικροὺς ἀεροπόρους», τὴν γνώρισαν καλύτερα τὴν Γροιλανδία. Θὰ ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Γροιλανδία ἀνήκει στὴ Δανία. ᾽Ελάχιστοι ὅμως θἆναι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ θυμοῦνται, ὅτι ἡ ἔκταση τῆς Γροιλανδίας ἀνέρχεται σὲ 2, 174,000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Καὶ δὲ θὰ τὸ θυμοῦνται ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτός, παρ᾽ ὅλο του τὸ μάκρος, δὲν μᾶς λέει τίποτε. Πόσο καλύτερα ὅμως θὰ καρφωνόταν στὸ μυαλὸ ὅλων μας, ἂν μᾶς ἔλεγαν ὅτι ἡ ἔκταση τῆς Γροιλανδίας εἶναι ἴση μὲ τὴν ἔκταση τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς ᾽Ισπανίας, τῆς Σουηδίας, τῆς Πορτογαλλίας, τοῦ Βελγίου καὶ τῆς ῾Ολλανδίας μαζί! Καὶ πόσο σαφέστερη ἰδέα θὰ παίρναμε, ἂν γνωρίζαμε ὅτι ἡ Δανία, ἡ χώρα δηλαδὴ ποὺ κυβερνάει τὴν Γροιλανδία, θὰ ἔπρεπε νὰ μπῆ 49 φορὲς ἐπάνω στὸ νησὶ αὐτό, γιὰ νὰ κατορθώση νὰ τὸ σκεπάση!

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸ σὲ ὅλους μας, ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἁλμυρὴ λίμνη τῆς γης εἶναι ἡ Κασπία θάλασσα. Αὐτὴ ἔχει ἐπιφάνεια 438,000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ ἀνήκει στὴ Ρωσσία. ῾Η ἔκτασή της δηλαδὴ εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ ἂν ὑποθέταμε πὼς τὴν ἀδειάζαμε ἐπάνω στὴν Εὐρώπη, θὰ σκέπαζε ὁλότελα τὴν Οὐγγαρία, τὴν Γιουγκοσλαυία καὶ τὴ Βουλγαρία!

῞Ας κάνουμε τώρα καὶ μιὰ ἄλλη σύγκριση. Στὸ μικροσκοπικὸ κράτος τοῦ Νεπὰλ στὶς ᾽Ινδίες, ποὺ βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴ προστασία, ὑπάρχει τὸ ψηλότερο βουνὸ τῆς γῆς τὸ ὄρος ῎Εβερεστ, ποὺ ἔχει ὕψος 8882 μέτρα. Γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ἐπιτύχωμε ἕνα τέτοιο ὕψος κάπου ἀλλοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ βάλωμε τὸ ψηλότερο βουνὸ τῆς Εὐρώπης, τὸ Λευκὸν ῎Ορος (ποὺ ἔχει ὕψος 4810 μ.) κι᾽ ἀπὸ πάνω του τὸ ψηλότερο βουνὸ τῆς ῾Ελλάδος, τὸν ῎Ολυμπο, ποὺ ὑπερβαίνει τὶς 3000 μ., κι᾽ ἀπὸ πάνω ἀπ᾽ αὐτὸν τὸν σταθμὸ ἀσυρμάτου τοῦ Νάουεν, ποὺ εἶναι ὁ ψηλότερος σταθμὸς τῆς Εὐρώπης, κι᾽ ἀπὸ πάνω ἀπ᾽ αὐτὸν τὴν Θριαμβευτικὴ ᾽Αψίδα τῶν Παρισίων,—κι᾽ ἔτσι θὰ καταφέρναμε κάτι ἀνάλογο μὲ τὸ ὕψος τοῦ ῎Εβερεστ.

Νὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἐμεῖς μάλιστα στὴν ἡλιόλουστη ῾Ελλάδα μας δὲν ἔχομε καμμιὰ ἰδέα, δηλαδὴ γιὰ τὴν ἔκταση τῶν παγετώνων. ῾Υπάρχουν ἀπέραντες ἐκτάσεις στὸν πλανήτη μας, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸν Βόρειο καὶ Νότιο Πόλο, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ σκεπασμένες μὲ αἰώνιους πάγους. ῾Ο μεγαλύτερος παγετώνας τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Βάτνα Γιοκοὺλ στὴν ᾽Ισλανδία ποὺ ἔχει μιὰ ἔκταση 8,000 τετρ. χιλιομ.

᾽Εὰν ἐβάζαμε τὸν παγετῶνα αὐτὸν ἐπάνω στὴν Κρήτη, θὰ τὴν ἐσκέπαζε ὁλότελα καὶ θὰ τὴν μεταμόρφωνε σὲ μιὰ παγωμένη ἔρημο. ᾽Εὰν τὸν βάζαμε πάνω στὴν ῾Ελβετία, θὰ σκέπαζε τὸ ἕνα πέμπτο ὁλόκληρης τῆς χώρας. Μπροστὰ σ᾽ αὐτὸν τὸν παγετῶνα, οἱ παγετῶνες τῆς Εὐρώπης φαίνονται γελοῖοι, γιατί, π.χ. ὁ μεγαλύτερος παγετώνας τῆς Αὐστρίας, ὁ Πάστερτσε, δὲν ἔχει παρὰ μιὰ ἔκταση 32 τετρ. χλμ.

Εἶναι ἀφάνταστο πόσοι καταρράκτες ὑπάρχουν στὴ γῆ καὶ σὲ τί ὕψους φθάνουν μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτούς. Οἱ μεγαλύτεροι, ξέρουμε πὼς εἶναι ὁ καταρράκτης τῆς Βικτωρίας στὸν Ζαμβέζη ποταμὸ τῆς ᾽Αφρικῆς, καὶ ὁ Νιαγάρας, στὴν ᾽Αμερική. ῾Ο ψηλότερος ὡστόσο καταρράκτης βρίσκεται στὸν Καναδᾶ. Λέγεται «Γκρέϊτ Φῶλλ» (δηλαδὴ Μεγάλος Καταρράκτης) κι᾽ ἔχει ὕψος 610 μ. ῾Ο μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς καταρράκτης εἶναι εἴκοσι φορὲς ψηλότερος ἀπὸ τὸν καταρράκτη ποὺ σχηματίζει ὁ Ρῆνος στὸ Σαφφχάουζεν, καὶ δυὸ φορὲς ψηλότερος ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ ῎Αϊφφελ στὸ Παρίσι.

Στὴν ᾽Αμερικὴ δὲν βρίσκεται μονάχα ὁ ψηλότερος καταρράκτης. Βρίσκεται, καθὼς ξέρουμε, κι᾽ ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς γῆς. Αὐτός, ὅπως θὰ τὸ γνωρίζουν ὅλοι, εἶναι ὁ Μισισιπῆς. ῾Ο ροῦς του ἔχει μῆκος 6300 χιλιόμ., φθάνει δηλαδὴ σὲ μάκρος ὅλες μαζὶ τὶς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς τῆς Πορτογαλλίας καὶ τῆς ῾Ελλάδος, ἂν τὶς βάλουμε τὴν μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

῾Ο Δούναβις, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸν Βόλγα εἶναι ὁ δεύτερος ποταμὸς τῆς Εὐρώπης κι᾽ ὁ δέκατος ὄγδοος τῆς γῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ μπῆ δυόμισυ φορὲς γιὰ νὰ κάνει τὸ μῆκος τοῦ Μισισιπῆ, ὁ δὲ Ρῆνος πεντέμισυ φορές. ᾽Ακόμη καλύτερα μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρη μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ μῆκος αὐτοῦ τοῦ πελώριου ποταμοῦ, ὅταν μάθη πώς, γιὰ νὰ κάνουμε στὴν Εὐρώπη ἕναν ποταμὸ μεγάλον ὅσο ὁ Μισισιπῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ βάλωμε τὸν ἕνα πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸν Δούναβι, τὸν Ρῆνο, τὸν Βιστούλα, τὸν ῎Ελβα καὶ τὸν Τάμεσι!

Καὶ τώρα ἂς ἀφήσουμε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ κι᾽ ἂς ἔρθουμε στὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. ῾Η μεγαλύτερη πόλη τοῦ κόσμου, ὅσο ἀφορᾶ τὸν πληθυσμό, εἶναι γνωστὸ πὼς εἶναι ἡ Νέα ῾Υόρκη, ποὺ οἱ κάτοικοί της, μαζὶ μὲ τὰ προάστεια, φθάνουν τὰ 9,300,000. ῎Αν συνέβαινε καμμιὰ καταστροφὴ κι᾽ ἐξολοθρεύονταν ὁλότελα οἱ κάτοικοι τῆς Νέας ῾Υόρκης, γιὰ νὰ ξαναγεμίση πάλι τὴν πόλη μὲ ἀνθρώπους, θὰ ἔπρεπε κανεὶς νὰ μεταφέρη ἐκεῖ ὅλους μαζὶ τοὺς κατοίκους τοῦ Βερολίνου, (ποὺ ἔρχεται τέταρτο στὸν πληθυσμό, ὕστερα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ τὸ Παρίσι) τῆς Βιέννης, τῆς Μόσχας καὶ τῆς Νεαπόλεως, καὶ πάλι θὰ ἔλειπαν κάμποσοι. ῎Αν πάλι, ἀπ᾽ τὴν ἀντίθετη μεριά, ἐξαφανίζονταν ἀπὸ καμμιὰ θεομηνία, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Οὐγγαρίας, τῆς ᾽Αλβανίας καὶ τοῦ Μονακό, τότε θ᾽ ἀρκοῦσαν μόνο οἱ κάτοικοι τῆς Νέας ῾Υόρκης γιὰ νὰ γεμίσουν τὶς τρεῖς αὐτὲς χῶρες μὲ ὅσους κατοίκους εἶχαν καὶ πρίν.

῾Η μεγαλύτερη σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴ Ρωσσία.

Εἶναι ὁ ὑπερσιβηρικὸς σιδηρόδρομος ποὺ ἔχει μῆκος 6550 χλμ. ῞Ολες οἱ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς τῆς Αὐστρίας θὰ ἔπρεπε νὰ μποῦν ἡ μιὰ πίσω ἀπ᾽ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ φθάσουν τὸ μῆκος τῆς μιᾶς καὶ μόνης σιδηροδρομικῆς αὐτῆς γραμμῆς. ῾Ο Πάδος, ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς ᾽Ιταλίας, θὰ ἔπρεπε νὰ παρθῆ δέκα φορὲς γιὰ νὰ φθάση τὸ μῆκος τοῦ ῾Υπερσιβηρικοῦ.

Τὸ ψηλότερο σημεῖο στὸ ὁποῖον ἔχει φθάσει σιδηρόδρομος, βρίσκεται στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ ῾Οράγια στὸ Περοῦ, σὲ ὕψος 4880 μ., ἑβδομήντα δηλαδὴ χιλιόμετρα ψηλότερα ἀπ᾽ τὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ ῎Ορους.

Στὴν Εὐρώπη, τὸ ὑψηλότερο σημεῖο ὅπου ἔχει φθάσει σιδηρόδρομος, βρίσκεται κοντὰ στὴν κορυφὴ τῆς Γιούγκφραου τῶν ῎Αλπεων, σὲ ὕψος 3161 μ.

῾Η μεγαλύτερη σιδηροδρομικὴ σήραγξ τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Σεμπλόν, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὴ Γαλλία καὶ τὴν ῾Ελβετία κι᾽ ἔχει μῆκος 19 χλμ. 803 μ. ῎Αν φέρναμε δηλαδὴ τὸ Σεμπλὸν στὴν ῾Ελλάδα, θὰ σκέπαζε ὁλόκληρο τὸν δρόμο ἀπ᾽ τὴν ᾽Αθήνα στὸ Τατόϊ, ἂν εἶχε δὲ τὸ διπλάσιο μῆκος καὶ τὴν τοποθετούσαμε στὴν ᾽Αλβανία, θὰ σκέπαζε ὅλες τὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές της, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὅλες μαζὶ οἱ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς τῆς ᾽Αλβανίας δὲν εἶναι παρὰ μόνο δυὸ φορὲς μακρότερες ἀπὸ τὴν σήραγκα τοῦ Σεπλόν, μὲ ἄλλα λόγια, δὲν καλύπτουν παρὰ μιὰ ἔκταση 40 χλμ.

῾Η Γαλλία καμαρώνει γιατὶ στὴν πρωτεύουσα της βρίσκεται τὸ ὑψηλότερο κτίριο τοῦ κόσμου, ὁ πύργος τοῦ ῎Αϊφφελ. Αὐτὸς ἔχει ὕψος 300 μέτρα εἶναι δηλαδὴ κατὰ 30 μέτρα ψηλότερος ἀπὸ τὸν Λυκαβηττό, τρεῖς φορὲς ψηλότερος ἀπ᾽ τὸ πανύψηλο δημαρχεῖο τῆς Βιέννης, ἔξη φορὲς ψηλότερος ἀπὸ τὴ στήλη τῆς Νίκης στὸ Βερολῖνο, καὶ μόνο τριάντα μέτρα χαμηλότερος ἀπὸ τὸ Γκάϊζινγκ τὸ ψηλότερο βουνὸ τῆς Λεττονίας.

Μὰ κι᾽ ἡ μεγαλύτερη γέφυρα τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Εὐρώπη, κι᾽ αὐτὴ εἶναι ἡ γέφυρα τῆς Τσερναβόδας στὴ Ρουμανία, ποὺ ἔχει μῆκος 3850 μέτρα. ῎Αν τοποθετούσαμε τὴν γέφυρα αὐτὴν ἐπάνω ἀπ᾽ τὸ στενὸ τῆς Μεσσήνης, ποὺ ἔχει 3600 μέτρα πλάτος, θὰ περνούσαμε εὐκολώτατα ἀπὸ τὴν ᾽Ιταλία στὴ Σικελία καὶ θἀναγκαζόμαστε ἀκόμη νὰ περπατήσωμε ἄλλα 150 μέτρα ἐπάνω στὴ γέφυρα χωρὶς νὰ ὑπάρχει λόγος.

(Διασκευή) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΛΑΣ

Γιατὶ κλαίει ἡ Βαρβαρούλα;

— Τί ἔχεις, Βαρβαρούλα;

῾Η Βαρβαρούλα παύει νὰ κλαίη. Καταπίνει ἕναν τελευταῖο λυγμὸ καὶ σηκώνει τὸ βλέμμα της δειλά. ῾Η Μάρθα, ἡ ξαδερφούλα της, βλέπει δυὸ μάτια φλογισμένα ἀπ᾽ τὰ δάκρυα. Καὶ τῆς ἔρχεται κι᾽ ἐκείνης νὰ κλάψη...

Τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι σκύβει πάλι. Τώρα δὲν κλαίει, μὰ τὸ ἴδιο εἶναι. Μόνο ποὺ δὲν κλαίει φωναχτὰ πάλι. ῾Η Μάρθα σκύβει· γονατίζει καὶ τὴν τραβάει στὴν ἀγκαλιά της. Τὰ χεράκια τῆς Βαρβαρούλας γαντζώνονται στοὺς ὤμους της, τὸ τρυφερὸ μαγουλάκι της τρίβεται στὸ μάγουλο τῆς Μάρθας.

— Τί ἔχει τὸ μικρό μου; ῎Εχει βαβὰ καὶ πονεῖ;

῾Η Βαρβαρούλα, ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ ξαναρχίση τὰ κλάμματα, χαμογελᾶ. ῾Η Μάρθα ξανασαίνει:

—῎Ετσι μπράβο, καρδούλα μου! Γέλα, νὰ σὲ χαρῶ ἐγώ!

Καὶ τῆς δίνει ἕνα φιλάκι. ῾Η Βαρβαρούλα κοκκινίζει:

— Βαβά; ᾽Εγὼ δὲν εἶμαι μωρό, νὰ μοῦ λὲς βαβά!

— Δὲν εἶσαι μωρό; ᾽Αλλὰ τί εἶσαι;

— Εἶμαι μεγάλη!

— Χρυσό μου...

Καὶ κάνει νὰ τὴ φιλήση ξανά. Μὰ ἡ Βαρβαρούλα δὲ θέλει. Τραβιέται, πολεμᾶ νὰ γλυστρήση ἀπ᾽ τὰ χέρια της:

—῎Ασε με, σοῦ λέω! Δὲ θέλω... Μα-μάα...

—῎Ελα, καλά, σ᾽ ἀφίνω... Μὰ πές μου· γιατὶ ἔκλαιγες πρίν; Σὲ χτύπησε κανένας;

Καλέ, ὄχι! Κανεὶς δὲν τὴ χτύπησε τὴ Βαρβαρούλα. Μὰ πῶς νὰ μὴν κλαίη, ποὺ ἔχασε τὴ συντροφιά της;

***

Θοδωρούλα! Ποῦ εἶσαι, Θοδωρούλα; ῾Η Βαρβαλούλα σ᾽ ἐφώναξε σήμερα, σ᾽ ἐφώναξε νἄρθης στὴ δική της αὐλὴ νὰ παίξετε, καὶ σὺ δὲν ἐρχόσουν...

῾Η καϊμένη ἡ Βαρβαρούλα πῆρε τότε τὴν κούκλα της στὴν ἀγκαλιά της καὶ κίνησε γιὰ τὴ δική σου αὐλή, ποὺ ἀπὸ τὴ δική της τὴ χωρίζει ἕνας ψηλὸς τοῖχος. ᾽Ανέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώπορτάς σας ἕνα ἕνα, Θοδωρούλα, μπῆκε στὸν ἀντρέ σας, κι᾽ ἀπὸ τὸν ἀντρέ σας προχώρησε μέσα. ᾽Ανέβηκε πάλι ἄλλα δυὸ σκαλιά.

— Θοδωρούλα!

Μὰ Θοδώρα δὲν ἔβλεπε. Μόνο ἡ κυρὰ-Ρήνη φαινόταν, στὴν κουζίνα, κι᾽ αὐτὴ πάλι γιατὶ ἡ πόρτα τῆς κουζίνας ἦταν μισανοιχτή. Πῆγε κοντὰ κι᾽ ἡ Βαρβαρούλα, πέρασε ἀπ᾽ τἄνοιγμα τὸ κεφαλάκι της καὶ χαμογέλασε στὴν κυρὰ-Ρήνη. ῾Η κυρὰ-Ρήνη κατάλαβε.

— Καλῶς μου τη... καλῶς μου τη... Τὴ Θοδώρα γυρεύεις, μικρούλα μου;

Τὸ σγουρὸ κεφαλάκι ἔκανε «ναί».

—῾Η Θοδώρα ἔφυγε, Βαρβαρούλα μου... Πάει ταξίδι... μακρυά...

—῎Εφυγε;

—᾽Αμέ; Πάει στὴν ᾽Αμερική πάλι· ἀπὸ κεῖ δὲν ἦρθε;

— Στὴ Μερικὴ πάει;

— Ναί, στὴν ᾽Αμερική...

— Καὶ πότε θὰ γυρίση; Τὴν Κυριακή;

— Τὴν... Κυριακή; ῎Οχι, πουλάκι μου... Οὔτε τὴν Κυριακή, οὔτε ποτέ... Ποτέ-ποτέ!.. Τώρα θὰ κάτση μὲ τὸ μπαμπὰ καὶ τὴ μαμά της ἐκεῖ, γιὰ πάντα πιά...

— Ποτὲ-ποτὲ-ποτέ;..

***

῾Η Βαρβαρούλα κίνησε πάλι, μὰ τώρα γιὰ τὴ δική της αὐλή. ῎Εφυγε, πάει ἡ Θοδωρούλα!.. ῾Η Θοδωρούλα κι᾽ ἡ Βαρβαρούλα δὲ θἆναι πιὰ μαζί... Κανεὶς δὲ θὰ τὶς ἀκούση πιὰ νὰ τραγουδοῦν τὸ «Φεγγαράκι μου λαμπρὸ — φέγγε μου νὰ περπατῶ» καὶ «Μιὰ φορὰ κι᾽ ἕναν καιρὸ—πῆγε ὁ γάτος στὸ χορὸ —νὰ χορέψη τσάρλεστον...» Πάει ἡ Θοδωρούλα, ἔφυγε... ῎Εφυγε, καὶ πῆρε μαζί της καὶ τὴν κουζινίτσα ποὺ εἶχε, μὲ τὰ τηγανάκια καὶ τὰ μπρικάκια... ῎Αχ, τί ὡραία ποὺ ἦταν!..

— Μοῦ τὴ χαρίζεις;

Τῆς εἶπε μιὰ μέρα ἡ Βαρβαρούλα, ἔτσι, στάστεῖα. Κι᾽ ἡ Θοδωρούλα, ποὺ τὸ πῆρε στὰ σοβαρά, τῆς ἔβγαλε τὴ γλῶσσα ἔξω:

— Καλὲ τί μᾶς λές! Γιὰ σένα μοῦ τὴν ἀγόρασε ὁ μπαμπάς μου; Αὐτὴ εἶναι ἀπ᾽ τὴν ᾽Αμερική· τὸ ξέρεις;

᾽Απ᾽ τὴ Μερική! Μὰ ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ Μερική; Δὲ μπορεῖ νὰ πάη κι᾽ ὁ δικός της μπαμπὰς ἐκεῖ, νὰ τῆς πάρη κι᾽ αὐτηνῆς μιὰ κουζινίτσα, σὰν αὐτὴ ποὺ εἶχε κι᾽ ἡ Θοδωρούλα;

Λοιπόν; Τί θὰ γίνη τώρα ἡ Βαρβαρούλα χωρὶς τὴ Θοδωρούλα; ῎Αχ, ἂς ἄφινε τοὐλάχιστο ἐκείνη τὴν κουζινίτσα, ἂς μὴ τὴν ἔπαιρνε μαζί της!

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

Η ΚΑΡΕΚΛΙΤΣΑ

᾽Εχάσαν τὸ παιδί τους μιὰ βραδυά!
Πῆγα τοὺς εἶδα. Τοῦ φτωχοῦ πατέρα
τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι σιωπηλά,
δὲν κοίταξα στὰ μάτια τὴ μητέρα...

Καὶ μπόρεσα σιγὰ νὰ τοῦ μιλήσω
ἐνῷ ἔσκυβε τὸ πρόσωπο ἀπ᾽ τὸ βάρος
τῆς πίκρας: «δὲν μπορῶ, θὰ σὲ λυπήσω
ὅ,τι κι᾽ ἂν πῶ... πάρε μονάχα θάρρος...

Πρὸς τὸ Θεὸ πετάει τ᾽ ἀγγελοῦδι.
—Ναί, μοὖπε, μὰ τί πρᾶγμα τραγικό,
προχτὲς ἀκόμα ἦταν σὰ λουλοῦδι,
τραγούδαγε, γελοῦσε τὸ γλυκό,

καὶ τώρα...» λέει σιγὰ σὰ μοιρολόϊ
«εἶναι ψυχρὸ στὴ γῆ τὴ σκοτεινή,
κεῖ στὸ μνημοῦρι του φυτρώνει ἡ χλόη,
κι᾽ ἡ καρεκλίτσα ἐδῶ—εἶναι ἀδειανή!..»

(Louis Ratisbonne) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Ἀγάπη, ἔλα ἐδῶ, παιδί μου! μὲ φώναξε μιὰ μέρα ἡ κυρία Διάπλασις.

— Ὁρίστε, τί μὲ θέλετε.

— Αὐτὲς τὶς μέρες, κόρη μου, μοῦ φαίνεσαι κάπως ἀλλαγμένη. Σὰ νἄχῃς κάποια λύπη, κάποια στενοχώρια καὶ δὲ θέλεις νὰ τὴν πῇς. Τί σοῦ συμβαίνει;

—Ἐμένα, κυρία Διάπλασις; Τίποτε! Τί θέλετε νὰ μοῦ συμβαίνει;

—Ἔλα τώρα, μὴν προσπαθεῖς νὰ κρυφτῇς κι' ἐγὼ ξέρω τί σὲ κάνει νὰ στενοχωριέσαι. Βλέπεις τὴν κυρὰ-Μάρθα, ποὺ γράφει τὸ νηπιακό, τὸν Ἀνανία ποὺ κάνει τὶς Κυριακὲς καὶ πικραίνεσαι ποὺ δὲν λαβαίνεις κι' ἐσὺ φανερὰ μέρος στὴν κίνηση.

— Οὐκ ἐᾶ αὐτὴν καθεύδειν τὸ τοῦ Ἀγανίου τρόπαιον! πετάχθηκε τὸ διαβολάκι, ἡ Κική, ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι μπροστά.

— Σιωπή, Κική! ἔκανε αὐστηρὰ ἡ κυρία Διάπλασις. Κι' ὕστερα, γυρίζοντας σὲ μένα: Δὲν εἶναι ἔτσι, παιδί μου; Δὲν κατάλαβα καλά;

— Μά... δηλαδή... ὄχι, κυρία Διάπλασις, δὲν μοῦ πέρασε ποτὲ στὸ νοῦ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, προσπάθησα νὰ διαμαρτυρηθῶ.

—Ὁπωσδήποτε, κι' ἂν ἀκόμη σοῦ εἶχε περάσει βρίσκω ὅτι δὲν ἔχεις ἄδικο. Κι' ἔτσι, γιὰ νὰ σὲ ἀποζημιώσω, γιὰ τὴν τόσο «μακρὰ σιωπή» σου, ἀποφάσισα νὰ σοῦ ἀναθέσω ἕνα «ρεπορτάζ». Θὰ γράψῃς τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν «Βαλκανικὴ Ἔκθεση λαϊκῆς τέχνης», ποὺ ἄνοιξε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, γιὰ νὰ τὶς διαβάσουν τὰ παιδιὰ ὅσα δὲν βρίσκονται στὴν Ἀθήνα κι' ὅσα δὲν ἔτυχε νὰ τὴν ἰδοῦν. Μὰ καὶ ὅσα ἔτυχε...

— Μά... δὲν τὴν εἶδα τὴν Ἔκθεση!

— Θὰ πᾶς βέβαια πρῶτα νὰ τὴ δῇς, αὐτὸ ἐννοεῖται.

— Κι' ἐμεῖς; διαμαρτυρήθηκε ἡ Κική, ἕτοιμη νὰ κλάψῃ.

— Κι' ἐσεῖς, ἔννοια σας, κι' ἡ κυρὰ Μάρθα κι' ὁ Ἀνανίας. Θὰ πᾶτε νὰ τὴ δῆτε ὅλοι μαζί, σήμερα κιόλας τὸ ἀπόγεμα· ἀλλὰ τὴν περιγραφὴ θὰ τὴν κάνῃ μονάχη της ἡ Ἀγάπη.

— Ζήτω! ζήτω! φώναξε ἡ Κική καὶ πέταξε στὸν ἀέρα τὸ ἐργόχειρό της.

Ὕστερα ἔτρεξε σὰ σ' φουνας νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς ὑπόλοιπες ἀδελφὲς καὶ τὴν κυρὰ Μάρθα, ἐνῶ ἐγὼ φιλοῦσα καταχαρούμενη τὸ χέρι τῆς κυρίας.

* * *

Στὶς τέσσερις παρὰ τέταρτο, εἴμαστε ὅλοι ἕτοιμοι, ντυμένοι καὶ συγυρισμένοι.

— Νὰ πᾶτε νωρίς, προτοῦ πλακώσει ὁ πολὺς κόσμος, μᾶς εἶχε συστήσει ἡ κυρία Διάπλασις.

Ἔτσι ξεκινήσαμε νωρὶς-νωρὶς ὁλόκληρη ἡ παρέα. Μπροστὰ πήγαινε ὁ Ἀνανίας, δίνοντας τὸ μπράτσο του στὴν κυρὰ Μάρθα, δίπλα τους ἤμουν ἐγώ, κι' ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσαν οἱ ἕνδεκα ἀδελφές μας κατὰ... ἀταξίαν ἡλικίας. Ὁ κόσμος στεκόταν στὸ δρόμο καὶ μᾶς κοίταζε.

—Ἀδέλφια εἶναι ὅλα; ἔλεγαν. Φτοῦ νὰ μὴ βασκαθοῦν.

Ἄλλοι ὅμως μᾶς ἀναγνώριζαν καὶ μᾶς ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο.

— Νὰ ὁ Ἀνανίας τῆς Διαπλάσεως, μὲ τὶς δώδεκα ἀδελφές του!

Ἐπιτέλους φθάσαμε στὴν Ἔκθεση, ποὺ βρισκόταν στὸ Μεγαρον Ἀθανασούλη, στὴ γωνία τῶν λεωφόρων Κηφισιᾶς καὶ Πανεπιστημίου. Ἡ βαλκανικὴ σημαία, μὲ τὰ χρώματα καὶ τῶν ἕξη βαλκανικῶν κρατῶν, κυμάτιζε στὸ μπαλκόνι, καὶ στὴ εἴσοδο ἦταν παρατεταγμένοι οἱ εὔζωνοι τῆς δημοκρατικῆς φρουρᾶς μὲ τὴν ὡραία τους στολή. Πῆγα νὰ βγάλω τὰ εἰσιτήρια.

— Σχολεῖο εἴσαστε; μὲ ρώτησε ὁ ταμίας, βλέποντας τὸ τσοῦρμο ποὺ ἀκολουθοῦσε.

— Γιατὶ ρωτᾶτε;

— Γιατὶ ἂν εἴσαστε σχολεῖο, τότε ἡ εἴσοδος εἶναι δωρεάν.

Τοῦ ἐξήγησα ποιοί εἴμαστε, μᾶς εἶπε πὼς κι' ἡ Διάπλαση «σχολεῖο εἶναι», καὶ μπήκαμε.

— Ποῦ θὰ πρωτοπᾶμε; ρώτησα.

—Ὅπου μᾶς πρωτοπάει ὁ δρόμος, δήλωσε ὁ Ἀνανίας.

Ὁ «δρόμος», ἢ μᾶλλον ἡ μαρμαρένια μεγάλη σκάλα, ποὺ ἀρχίζει εὐθὺς ἀπὸ τὴν εἴσοδο, μᾶς ὁδήγησε πρῶτα ἀπ' ὅλα σὲ μιὰ πελώρια αἴθουσα, ποὺ μπροστὰ βρίσκονταν τὰ γραφεῖα τῆς Ἐκθέσεως, καὶ στὸ βάθος τὸ τμῆμα τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων.

Τὸ ***Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων*** τὸ ξέρουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καὶ περισσότερο ἀκόμη ἐκεῖνοι ποὺ μένουν στὴν Ἀθήνα καὶ βλέπουν κάθε χρόνο τὶς ὡραῖες γιορτὲς ποὺ δίνει στὸ Στάδιο, κατὰ τὶς ὁποῖες ξαναζωντανεύουν μπροστά μας ὅλες οἱ ἐποχὲς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ παρελαύνουν ὅλες οἱ ἑλληνικὲς ἐπαρχίες μὲ τὶς γραφικὲς ἐθνικὲς ἐνδυμασίες τους. Τὶς ἐνδυμασίες αὐτές, ἀρχαῖες καὶ σύγχρονες, τὶς ἔχει ἐκθέσει τώρα τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων, ὄχι ἐπάνω σὲ ζωντανὰ κορίτσια βέβαια, ἀλλὰ σὲ μεγάλες κοῦκλες, γιὰ νὰ τὶς δοῦν ἀπὸ κοντὰ οἱ ἐπισκέπτες τῆς Ἔκθεσης, ποὺ εἶναι Ἕλληνες καὶ ξένοι. Νά, μιὰ ἑλληνίδα τῆς Μινωϊκῆς ἐποχῆς μὲ τὴν φραμπαλαδωτὴ πολύχρωμη φούστα της καὶ τὸ κονταγουνάκι της, ποὺ μοιάζει τόσο μὲ τὰ τωρινὰ τὰ χωριάτικα. Νά, μιὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους· νά, μιὰ βυζαντινὴ ἀρχόντισσα μὲ τὸ βαρὺ διάδημά της καὶ τὸν χρυσοκέντητο μανδύα της. Νά, τώρα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κοῦκλες μὲ φορεσιὲς μακεδονίτικες, μανιάτικες, ἠπειρώτικες, δωδεκανησιακές.

— Μόνο οἱ Ὑδραῖες λοιπόν, λέει μὲ κάποιο παράπονο ἡ κυρὰ Μάρθα.

Μὰ ὄχι, οὔτε οἱ Ὑδραῖες δὲν λείπουν. Νά την, μιὰ μὲ τὸ ὡραῖο κίτρινο σταυρωτὸ τσεμπέρι της καὶ μὲ τὴν ἁπλή της φορεσιά. Μόνο ποὺ δὲν εἶναι κούκλα σὲ φυσικὸ μέγεθος, ἀλλὰ μᾶλλον ἕνα κομψοτέχνημα, ὄχι ψηλότερο ἀπὸ μιὰ σπιθαμή. Βρίσκεται πίσω ἀπὸ μιὰ γυάλινη βιτρίνα μαζὶ μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἄλλες κουκλίτσες, Ζακυνθινές, Κρητικές, Μεγαρίτισσες, ποὺ ὅλες εἶναι ἔργα τῆς δεσποινίδος Λουκίας Γεωργαντῆ. Μιὰ μάλιστα ἀπὸ αὐτές, μιὰ γριὰ χωρικὴ τῆς Ἀττικῆς μὲ τὴ ρόκα της καὶ μὲ τὴν μικροσκοπικὴ ὀφαντὴ ποδιά της, ἦταν τόσο ζωντανή, ὥστε παρακάλεσα τὴ φίλη μας ***Διλάντα***, ποὺ συναντήσαμε στὴν Ἔκθεση, νὰ τὴν σκιτσάρῃ γιὰ νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ σεῖς. Σ' ἕνα δωμάτιο παραμέσα, εἶναι ἐκτεθειμένες κάτι ἄλλες κοῦκλες, κοῦκλες ὅμως αὐτὲς πραγματικές, μὲ κεφάλια ἀπὸ πορσελάνη καὶ γυάλινα μοτάκια. Κι' αὐτὲς φοροῦν ἐθνικὲς ἐνδυμασίες κι' εἶναι, παρακαλῶ, κοῦκλες ἱστορικὲς καὶ ἀξιοσέβαστες, γιατὶ ἔχουν ἡλικία ἑξήντα ἐτῶν! Ὅταν δηλ. πρωτοῆλθε ἡ βασίλισσα Ὄλγα στὴν Ἑλλάδα, ἔστειλε ἀπὸ μιὰ κούκλα σὲ κάθε ἑλληνικὴ ἐπαρχία, ἐλεύθερη κι' ὑπόδουλη, μὲ τὴν παράκληση νὰ τῆς τὴ ντύσουν μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ τόπου, ἀλλὰ ὅσο πιὸ τέλεια μποροῦσαν. Γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ παράκληση αὐτὴ τῆς βασίλισσας, ὑφάνθηκαν πανιά, ποδιές, τσεμπέρια, σὲ μέτρα ποὺ νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ μπόϊ κάθε κούκλας· κατασκευάσθηκαν ἀκόμη ὡς καὶ σκουλαρίκια καὶ καρφίτσες ἀνάλογες. Ἐννοεῖται λοιπὸν πὼς κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κοῦκλες

εἶναι ντυμένη μὲ τὴν ἐνδυμασία τῆς ἐπαρχίας ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὡς τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Ἡ Λιλή, τὸ στερνοπούλι μας, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσει τὸ μάτι της ἀπὸ μιὰ νύφη τῆς Λευκάδας ντυμένη μὲ θαλασσὶ ἀτλάζι. Ἀκούμπησε τὸ κεφαλάκι της ἀπάνω μου καὶ μὲ ρώτησε τρυφερά:

Χωριάτισσα τῆς Ἀττικῆς (δ. Γεωργαντῆ)

— Θὰ μοῦ τὴν ἀγοράσῃς, ἔ;

Μὰ τί κάνουν ἐντωμεταξὺ ἡ Κική καὶ ἡ Φιφή; Αὐτὲς ἔχουν προσηλώσει ὅλη τὴν προσοχή τους σ' ἕνα χωριάτικο σοφρᾶ, ποὺ ἐπάνω του βρίσκεται βαλμένο τὸ «θαῦμα τῆς ἀρτοποιητικῆς τέχνης», ὅπως εἶπε μὲ στόμφο ὁ Ἀνανίας. Εἶναι μιὰ πήττα μενιδιάτικη, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ στέλνει ἡ νύφη στὸ γαμπρὸ τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου. Νὰ σᾶς περιγράψω τὰ στολίδια αὐτῆς τῆς πήττας εἶναι ἀδύνατο! Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι μὲ ἁπλὴ ζύμη εἶχαν κάνει ἐπάνω της ὁλόκληρα μπουκέτα, στεφάνια, γυρλάντες ἀπὸ λουλούδια, ποὺ μόνο τὸ χρῶμα τοὺς ἔλειπε γιὰ νὰ φαίνονται σὰν ἀληθινά. Ὁ Ἀνανίας ἐδήλωσε ὅτι ἂν ποτέ του παντρευτῇ, θὰ πάρῃ μενιδιάτισσα γιὰ νὰ τοῦ στεῖλῃ μιὰ τέτοια πήττα.

— Καὶ θὰ σοῦ κάνῃ καρδιὰ νὰ τὴν κόψῃς καὶ νὰ τὴ φᾷς; εἶπε ἡ Κική.

Ἂς φύγουμε ὅμως τώρα ἀπὸ τὸ τμῆμα τοῦ Λυκείου κι' ἂς πᾶμε στ' ἄλλα τμήματα. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἂς ἐπισκεφθοῦμε τὸ τμῆμα τῆς Γιουγκοσλαυίας ποὺ βρίσκεται στὸ ἰσόγειο. Ἐδῶ ὅλα τὰ ἐκθέματα εἶναι τοποθετημένα πίσω ἀπὸ μιὰ θεόρατη βιτρίνα. Ντανταλες, κεντήματα, ὀφαντά, ὅλα ὡραιότατα, μὰ τόσο ὅμοια μὲ τὰ δικά μας ποὺ ἂν δὲν τὸ γνώριζε κανεὶς πὼς ἦταν γιουγκοσλαβίκα, μποροῦσε λαμπρὰ νὰ τὰ περάσῃ γιὰ ἑλληνικά. Νὰ στὴ γωνιὰ καὶ μιὰ σέρβικη φορεσιὰ ὁλόχρυση, νὰ καὶ μιὰ ἄλλη μαυροβουνιώτικη, μ' ἕνα παράξενο κάλυμμα τοῦ κεφαλιοῦ καὶ μαῦρα χρυσοκέντητα μαντήλι καὶ ποδιά. Κοιτάξτε τὴν ἐπικεφαλίδα ποὺ ζωγράφιζε ἡ Λιλάντα γιὰ νὰ τὶς δῆτε.

Ὁ Ἀνανίας ἐθαύμαζε τὶς φωτογραφίες ποὺ στόλιζαν τοὺς τοίχους: τοπεῖα μὲ πανύψηλα χιονοσκέπαστα βουνά, καταρράκτες, δάση, μεγάλες γαλήνιες λίμνες, πλατεῖς ποταμούς.

— Δὲν θὰ μοῦ πῇς τώρα πὼς καὶ τὰ τοπεῖα τους μοιάζουν κι' αὐτὰ μὲ τὰ δικά μας, μοῦ εἶπε μὲ κάποια εἰρωνεία.

Τὸ ρουμανικὸ τμῆμα παρουσιάζει ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ θέαμα. Ἐδῶ τὰ ἐκθέματα εἶναι τόσο πολλὰ ποὺ στὸν ἐπισκέπτη φαίνονται σωρισμένα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Κι' εἶναι ὅλο ὀφαντά: Φορέματα πέτσετάκια, τραπεζομάντηλα, μπλοῦζες—οἱ χαρακτηριστικὲς ρουμανικὲς μπλοῦζες μὲ τὴ σούρα στὸ λαιμὸ καὶ τὸ κέντημα μὲ σταυροβελονιὰ στοὺς ὤμους καὶ στὰ μανίκια.—Ἡ Φιφὴ στεκόταν ἐκθαμβη, μπροστὰ σὲ μιὰ ὡραιότατη ρουμάνικη φορεσιὰ ποὺ θάρχόταν ἴσα-ἴσα στὸ μπόϊ της.—Ἡ ρουμάνικη ἐθνικὴ ἐνδυμασία εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ἁπλές. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ φχρδειὰ μπλοῦζα—σὰν κι' αὐτὲς ποὺ περιγράψαμε παραπάνω—κι' ἀπὸ ἕνα τετράγωνο καὶ ὁλοκέντητο κομμάτι ὕφασμα, ποὺ τὸ τυλίγει κανεὶς γύρω-γύρω στὴ μέση του, στερεώνοντάς το μὲ μιὰ ζώνη, καὶ ποὺ φθάνει ὡς τὸν ἀστράγαλο χρησιμεύοντας γιὰ φούστα. Ἡ Φιφὴ ἐννοοῦσε καλὰ καὶ σώνει νὰ τῆς ἀγοράσω τὴν φορεσιὰ ἐκείνη καὶ δὲν κατόρθωσα νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά της, παρὰ ἀφοῦ πρῶτα τῆς ἔδωσα τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ τῆς ἑτοίμαζα ἐγὼ μονάχη μου μιὰ γιὰ τὶς Ἀποκρηές, πρᾶγμα ποὺ θὰ μᾶς κόστιζε πολὺ φθηνότερα.

Καὶ τώρα δὲν ἔχομε νὰ ἐπισκεφθοῦμε παρὰ μονάχα ἑλληνικὰ τμήματα. Τὰ ἄλλα βαλκανικὰ κράτη—Τουρκία, Βουλγαρία, Ἀλβανία—δὲν εἶχαν ἀρκετὰ πράγματα ἑτοιμάσει γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἔκθεση.

— Μὲ τὴν ἄλλη! εἶπε αἰσιόδοξα ὁ Ἀνανίας.

Καὶ τώρα ἐμπρός! Ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο. Νὰ δίπλα στὸ ρουμανικὸ τὸ τμῆμα τῆς «Προόδου», τοῦ πασίγνωστου καταστήματος ἀσπρορρούχων κι' ἑλληνικῶν κεντημάτων. Σ' αὐτὸ θαυμάζομε ὡραιότατα παιδικὰ φουστανάκια, τσάντες κεντητές, τραπεζομάντηλα, ντανταλλες. Ὁ βασιλιὰς ὅμως τοῦ τμήματος εἶναι κι' ἐδῶ μιὰ ἔξοχη κούκλα: Ἕνας γέρος τσοπάνης μὲ τὴν γκλίτσα του, τὴν κάπα του, τὸ σελάχι του, τὰ τσαρούχια του, καὶ ἰδίως τὰ μεγάλα ἄσπρα μουστάκια του καὶ τὸ «τσοπάνικό» του ὕφος.

Προκαλεῖ τὸν γενικὸ θαυμασμὸ καὶ μᾶς βεβαιώνουν πὼς δὲν ἔμεινε σκιτσογράφος ποὺ νὰ μὴν τὸν ἀποθανατίσῃ. Ἐννοεῖται πὼς κι' ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε πίσω. Τὸν βλέπετε...

Δίπλα στὴν «Πρόοδο» εἶναι τὸ τμῆμα τῆς «Βασιλικῆς σχολῆς χειροτεχνημάτων». Ἐκεῖ πιὰ δὲν ἐκτίθενται κεντήματα, ἐκεῖ ἐκτίθενται θαύματα κεντητικῆς. Ἡ κυρὰ Μάρθα ἔκανε ὅλη ὥρα τὸ σταυρό της ἀπ' τὸν θαυμασμό. Ὁ Ἀνανίας ἔλεγε πὼς ὅσον καιρὸ θέλει μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κεντήστρες γιὰ νὰ τελειώσῃ ἕνα πετσετάκι τοῦ τσαγιοῦ, χρειάζεται αὐτὸς γιὰ νὰ τελειώσῃ μιὰ ὁλόκληρη «Κυριακή».

—Ἕνα χρόνο δηλαδή, εἶπε ἡ ἀδιόρθωτη Κική.

Οἱ ἀδελφές μου κοίταζαν μὲ γουρλωμένα μάτια τὰ θαύματα αὐτὰ τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐργατικότητος καὶ τοῦ γούστου. Γιὰ ἕνα μόνο τετράγωνο κάλυμμα, καμωμένο ὁλόκληρο ἀπὸ ντανταλλα «βενίζ» σὲ βυζαντινὸ σχέδιο, μᾶς ἐβεβαίωσαν πὼς ἀπαιτήθηκε ἐξακολουθητικὴ ἐργασία ἕξη μηνῶν.

—Ἂν εἴχατε ἐσεῖς τὸ ἴδιο ἐργόχειρο ἐπὶ ἕξη μῆνες στὰ χέρια σας, εἶπε αὐστηρὰ ἡ κυρὰ-Μάρθα στὶς μικρότερες ἀδελφές μου, θὰ εἶχε γίνει σὰν πατσαβούρα. Κι' αὐτὸ ἐδῶ φαίνεται σὰ νὰ μὴν τὸ ἔχουν πιάσει χέρια!

Ἀπ' τὴ «σχολὴ χειροτεχνημάτων» διευθυνόμαστε στὸ τμῆμα τοῦ ἐργαστηρίου τῆς κυρίας Σικελιανοῦ, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ κοστούμια ποὺ φοροῦσαν οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ὁ χορὸς στὴν παράσταση

Τσοπάνης (τῆς «Προόδου»)

τοῦ «Προμηθέα δεσμώτη» στοὺς Δελφούς, καθὼς καὶ ἄλλα ὑφαντὰ (φορέματα, τσάντες κ.τ.λ.) καμωμένα σύμφωνα μὲ τὴν τεχνοτροπία τὴν δική της. Γιὰ τὰ ὑφάσματα τῆς κ. Σικελιανοῦ ἔχει γίνει τόσος λόγος, ὥστε δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μὴν τὰ ἔχει ἀκουστά.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) ΑΓΑΠΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΗΘΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ φορὰ ποὺ φτάνει ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο ἡ καινούγια «Διάπλασις», μοῦ φέρνουν στὸ γραφεῖο μου ἕνα φυλλάδιο, ποὺ τὸ διαβάζω ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, ὅπως καὶ σεῖς. Μόνο τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες παρατρέχω συχνά. Φαίνεται πὼς δὲν βρίσκω σ' αὐτὲς κανένα γοῦστο... Ἀλλὰ τὸ περασμένο Σάββατο, δὲν ξέρω πῶς, παρακινήθηκα νὰ διαβάσω καὶ τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες. Κι' εἶχα μιὰ τόσο ἄσχημη, ἐλεεινὴ ἐντύπωση ποὺ δὲν ἤξερα πῶς νὰ τὴ διώξω... Μιὰ στιγμὴ συλλογίσθηκα: «Γιά, νὰ ἰδῶ. Ἔτσι εἶναι τώρα ὅλες οἱ Μ. Ἀγγελίες, ἢ ἔτυχε μόνο σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο νὰ μαζευτοῦν τόσες ἄσχημες;...» Καὶ πῆρα τὰ φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ χρόνου καὶ διάβασα καμμιὰ δεκαριὰ στῆλες... Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα! Μπά, πῶς ξεφυλίστηκε καὶ πῶς κατάντησε αὐτὸ τὸ εἶδος, ποὺ τὄξερα ἄλλο τε τόσο ἁγνό, τόσο δροσερό, τόσο ἔξυπνο, τόσο ἐγκάρδιο, τόσο εὐγενικό; Καὶ τότε πῆρα στὴν τύχη ἕναν παλιὸ τόμο—τοῦ 1917—κι' ἄρχισα νὰ τὸν φυλλομετρῶ, σταματώντας στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες:

Τί διαφορά, παιδιά μου, ἀπὸ τὶς σημερινές! Ἡ μέρα μὲ τὴ νύχτα. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δημοσιεύονταν λίγες σὲ κάθε φυλλάδιο—τέσσερις-πέντε τὸ πολὺ—ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ φιλικὲς προσρήσεις, ἀθῶες ἐρωτήσεις ἢ πληροφορίες, προτάσεις γι' ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων, καρτῶν, Μικρῶν Μυστικῶν, ἢ συστάσεις Συλλόγων καὶ Ψευδωνύμων γιὰ τὸ Δημοψήφισμα. Κι' ἡ ἐπικοινωνία αὐτὴ ἦταν μόνο σχεδὸν μεταξὺ ὁμοφύλων. Τἀγόρια ἀπευθύνονταν πρὸς τἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια πρὸς τὰ κορίτσια. Κι' αὐτὸ ***χωρὶς νἀπαγορεύεται*** τυπικὰ κι' ἡ ἀνταλλαγὴ Μ. Ἀγγελιῶν μεταξὺ ἑτεροφύλων. Κι' οὔτε πειράγματα, οὔτε ἀντεγκλήσεις, οὔτε... ἀποκαλύψεις, οὔτε βρισιές. Μόνο κομπλιμέντα, μόνο καλὰ λόγια. Ἐπικρατοῦσε ἡ ἀθωότη κι' ἡ εὐγένεια. Ξεπρόβαλλε κάποτε κι' ἡ ἐξυπνάδα. Ἡ πονηριὰ ποτέ.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ τοῦτο: Ἕνα κορίτσι εἶχε τότε—ὅπως καὶ σήμερα συμβαίνει—ψευδώνυμο ἀρσενικό: ***Δοξασμένος Ρῆνος.*** Νομίζετε πὼς μ' αὐτὸ ἔκρυβε τὸ φῦλο της, πὼς περνοῦσε γι' ἀγόρι; Κάθε ἄλλο! Χωρὶς νἀρκεῖται στὸ **κ.** ἐκεῖνο ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου της—πρᾶγμα βέβαια ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ θυμᾶται πάντα—σὲ κάθε περίσταση ἔδειχνε πὼς εἶναι κορίτσι. Ὅπως π: χ: σ' αὐτὴ τὴ Μικρὴ Ἀγγελία: «Φεύγουσα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀποχαιρετῶ τὴν ἀγαπητήν μου Διάπλαση — ***Δοξασμένος Ρῆνος***». Βλέπετε; ***φεύγουσα***, ὄχι ***φεύγων***, ὅπως θἄγραφε μιὰ στὴ θέση της σήμερα... Κι' ἀπ' αὐτὸ πιά, τὸ ἐλάχιστο, μπορεῖτε νὰ κρίνετε καὶ γιὰ τἆλλα...

Ἰδοὺ τώρα κι' ἄλλες Μικρὲς Ἀγγελίες ἀπ' αὐτὸν τὸν τόμο τοῦ 1914: «***Ταμτάμ***, τί γίνεσαι; γιατί δὲν μοῦ γράφεις; περιμένω ἐπιστολή σου προσεχῶς. ***Αὐτόματο Εὐζωνάκι***».—«***Ξανθὴ Νεράϊδα***, τὸ μαβὶ εἶναι συνώνυμον μὲ τὸ καθαρευουσιάνικο κυανοῦν. ***Ναύαρχος Μιαούλης***».—«Πολὺ εὐχαρίστως, ***Θέμε Λανιώτη. Ἀφρισμένο Πέλαγος***».—«***Ἡρακλῆ Γεωργούλη***. Εἶδα τὄνομά σου καὶ φαντάσου τὴν χαράν μου. ***Πέτρος Ἐξακουστός***».—«Ἔλαβα, ***Μινίνα***, τὴν κάρτα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἡ ***Κόλμα*** γιατὶ δὲν γράφει; ***Λορελάϊ***».—«***Διδυμαῖε***, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὰ βιβλία ποὺ μοῦ ἐδανείσατε. Μὲ ὠνόμασαν καὶ μπάρμπα-Κῶτσο, ἔ; ***Εὐαίσθητος Βράχος***».—«Τὰ συγχαρητήριά μου, ***Τέλλε Ἄγρα***, διὰ τὸ ποίημά σου «Στὸν Αὐτοκράτορα». ***Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ***».—«Χαῖρε, ἀγαπητὴ ***Λορελάϊ***! Γλυκειὰ ἀνάμνησις νὰ μᾶς συνδέῃ πάντα. ***Δοξασμένος Ρῆνος***».—«Ἀναχωρῶν ἐκ Χαλκίδος διὰ Θεσσαλονίκην χάριν ἀναψυχῆς, ἀποχαιρετῶ πάντας τοὺς ἐκεῖ φίλους τῆς Διαπλάσεως. ***Γενναιόψυχος Στρατηλάτης***.—«***Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου***, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ σου ἑορτῇ εὐχόμεθα ἔτη πολλά. ***Κάστρον Καλαμῶν, Νέος Βουλγαροκτόνος***»...

Νὰ ἐξακολουθήσω; Περιττό. Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα... Νἀντιπαραθέσω, γιὰ σύγκριση, μερικὲς φετεινὲς Ἀγγελίες; Κι' αὐτὸ περιττό. Τὶς διαβάζετε, τὶς ξέρετε καλά. Καὶ τώρα, εἶμαι βέβαιος; βλέπετε ὅλη τὴ διαφορὰ ποὺ σᾶς ἔλεγα, ὅλο τὸν ἐκφυλισμὸ καὶ τὴν κατάντια τοῦ εἴδους. Οἱ σημερινὲς Μ. Ἀγγελίες δὲν εἶναι καθόλου ***στὸν τόνο***. Κι' ἀκριβῶς γιατὶ ἀγόρια ἀπευθύνονται πρὸς κορίτσια καὶ κορίτσια πρὸς ἀγόρια, κάνει ἀκόμα χειρότερη ἐντύπωση ἡ παρατονία αὐτή. Κι' ἄλλη φορὰ τύχαινε νὰ θέλῃ ἕνα Διαπλασόπουλο κάτι νὰ πῇ σὲ μιὰ Διαπλασοπούλα ἢ τἀνάπαλιν. Ἀλλ' ἀγόρι καὶ κορίτσι τὄλεγαν τότε μὲ τὴ θελκτικώτερη σεμνότητα, εὐγένεια, ἐπιφύλαξη. Σὰν δυὸ καλοαναθρεμμένα παιδιὰ ποὺ ἀπαντιοῦνται σ' ἕνα σαλόνι. Σήμερα ὁ τόνος αὐτὸς εἶναι σχεδὸν ἄγνωστος. Τὰ παιδιὰ βγάζουν τὶς φωνές. Ἀρχίζουν τὰ πειράγματα, τὰ διφορούμενα, τἀκατάληπτα πολλὲς φορὲς γιὰ τοὺς ἄλλους,—ξεχνώντας πὼς δὲν ἐπιτρέπουνται τόσο ἰδιαίτερα σ' ἕνα σαλόνι—καὶ στὸ τέλος βρίζουνται! Τὰ «θὰ σ' ἐκδικηθῶ!», τὰ «θὰ σοῦ δείξω!», τὰ «ποιὸς εἶσαι σύ», τὰ «ξέρεις ποιὸς εἶμ' ἐγώ;» δίνουν καὶ παίρνουν. Νομίζει κανεὶς πὼς στὸ σαλόνι αὐτὸ ἀπαντιοῦνται ὄχι φίλοι, ὄχι συνάδελφοι, ὄχι ἀδέλφια, ἀλλὰ ἀντίπαλοι, ἐχθροί!!

Ἔ, δὲν λέγω πὼς δὲν ὑπάρχουν κι' ἐξαιρέσεις. Βλέπει κανεὶς καὶ πολλὲς Μ. Ἀγγελίες ποὺ εἶναι ὅ,τι πρέπει. Οἱ ἄπρεπες ὅμως, κατὰ τὴν ἀντίληψή μου τουλάχιστο, εἶναι τὸ ἴδιο συχνές, ἂν ὄχι καὶ συχνότερες. Ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ οὔτε μιά! Καὶ μέσα στὶς ἄπρεπες, κατατάσσω ἐγὼ κι' αὐτὲς ποὺ ἀποκαλύπτουν ψευδώνυμα,—***Ἐρείκη***, εἶσαι ἡ τάδε! ***Ἀκρίτα***, εἶσαι ὁ τάδε!—πρᾶγμα ποὺ τὸ θεωρῶ ἀδιακρισία, κουσκουσουριά, κακία, ὅ,τι θέλετε!... Καμμιὰ φορὰ ἀπορῶ: Πῶς τὶς ἐγκρίνει ἡ Διάπλασις τέτοιες Μ. Ἀγγελίες; Ἔπειτα ὅμως συλλογιέμαι: μπροστὰ σ' ἐκεῖνες ποὺ θἀπορρίπτῃ, αὐτὲς ποὺ δημοσιεύει δὲν θἆναι τίποτα! Ἔ, φυσικά, ἅμα εἶδε κανένας ἀράπη, κι' ἕνας μιγὰς ὕστερα τοῦ φαίνεται ἄσπρος. Ὅλα εἶναι σχετικά, καὶ τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι νἀντιταχθῇ κανεὶς στὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα βασιλεύει σήμερα, τέτοιος ἄνεμος φυσᾶ. Καιροὶ καὶ ἤθη.... Ὁ μόνος τρόπος, ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τὸ ἀποφύγῃ, εἶναι νὰ κλείσῃ τὸ σπίτι του καὶ νὰ μὴ δέχεται κανένα. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ ξερά, νὰ κάψῃ καὶ τὰ χλωρά... Μὲ ἄλλους λόγους, θἄπρεπε νὰ καταργηθῇ ὁλωσδιόλου αὐτὴ ἡ στήλη τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν. Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; ἂν μὲ ρωτοῦσε ἡ Διάπλασις, αὐτὸ θὰ τὴ συμβούλευα. Ἐκτὸς ἂν...—αὐτὸ δὲν τὸ λέω, τὸ ἐννοεῖτε.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΟΥ ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ!

Μιὰ φορά, ὁ Ναστραδὶν-Χόντζας ἀναδέχτηκε νὰ μάθῃ γράμματα τὴν ἀγαπημένη φοράδα τοῦ Σουλτάνου. Θὰ τὴν ἔπαιρνε στὸ σπίτι του, ὁ Σουλτάνος θὰ τοῦ πλήρωνε κάθε μῆνα τὴ διατροφὴ καὶ τὰ δίδαχτρα, ἂν ὅμως σὲ δυὸ χρόνια ὁ Ναστραδὶν δὲν τοῦ τὴν πήγαινε γραμματισμένη, θὰ τοὔπαιρνε τὸ κεφάλι.

Ἡ γυναίκα τοῦ Χόντζα ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται, ἅμ' ἄκουσε αὐτὴ τὴ συμφωνία.

— Τί πῆγες κι' ἔκανες; τοῦ ἔλεγε. Μὰ μαθαίνει ποτὲ ἡ φοράδα γράμματα; Θὰ χάσῃς τὸ κεφάλι σου, κακόμοιρε!

— Μὴν κλαῖς ἀπὸ τώρα, γυναίκα, τῆς εἶπ' ἐκεῖνος, καὶ σὲ δυὸ χρόνια ποῦ ξέρεις τί γίνεται! Ἢ ὁ Σουλτάνος πεθαίνει, ἢ ἡ φοράδα ψοφάει. Ἂς παίρνω ὡστόσο τὸ μηνιάτικο καὶ βλέπουμε.

Καὶ πραγματικῶς, στὰ δυὸ χρόνια ψόφησε ἡ φοράδα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΛΙ ΑΠΟΨΕ

Μαννούλα, πάλι ἀπόψε σιγανὰ
Ἦρθες μές στ' ὄνειρό μου σὰν τ' ἀγέρι
Καὶ μιὰ γαλήνη ἁπλὴ κι' ἀγγελικιὰ
Μοῦ εἶχες φέρει.

Μοῦ χάϊδεψες τὰ χέρια, τὰ μαλλιά,
—Πόση οὐράνια γλύκα στὴ ματιά σου!—
Σοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ τόσα φιλιὰ
Στὴν ἀγκαλιά σου!

Ὤ, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγες, μαμά,
Τόσες φορὲς μοῦ ἔρχεσαι τὰ βράδυα
Καὶ φέρνεις μου ὅσα δὲ μοῦ δίνεις πιὰ
Γλυκά σου χάδια.

Κι' ἐγὼ μὲ ποιὰ λαχτάρα στὴν ψυχὴ
—Κανεὶς δὲ μ' ἔχει πιά, μαμά, χαϊδέψει—
Ρουφῶ ἀπ' τὴν ἀστείρευτη πηγή,
Ποὺ ἔχει στερέψει!

Ὅμως ξυπνῶ!.. Καὶ σύ, ἄχ, τί καϋμός!
Μὲ τ' ὄνειρο, μανούλα μου, μοῦ σβένεις.
Κι' ὤ, πῶς πονῶ! Θαρρῶ, χρυσή μου,
Πὼς ξαναπεθαίνεις!..

Ἶρις Μυρσίνη

ΑΠΟ ΤΗ ΝΗΣΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΔΥΟ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

— Ψάρι, ψάρι, φρέσκο ψάρι!

Δυὸ φωνὲς γνωστές, στὲς καυτερὲς ὧρες τοῦ μεσημεριοῦ, δυὸ ἀδύνατες γλυκειὲς παιδιάτικες φωνὲς ἀκουγόνταν κάθε μέρα κάτου ἀπὸ τὸ παράθυρό μου. Εἶναι τἀγαπημένα μου ψαρρόπουλα. Ἡ φωνή τους μὲ τρυβάει, νὰ τὰ βλέπω κάθε φορὰ ποὺ περνοῦνε, κρατώντας καὶ τὰ δυὸ μιὰ μεγάλη κόφα μὲ μαρίδα.

Κουρασμένα, ξυπόλητα, φτωχά, τραβᾶνε ἴσα στὴν ἀκροθαλασσιά. Βρεμμένα ὡς τὰ γόνατα, περπατᾶνε πότε μέσα στὸ νερό, πότε ἔξω στὴν ἄμμο, φωνάζοντας πάντα:

— Ψάρι, ψάρι, φρέσκο ψάρι!

Λίγα μπαλωμένα παλιόρουχα διπλώνουνε τὰ λεπτοκαμωμένα κορμάκια τους.

Πυκνά, ἀχτένιστα μαλλιὰ πλαισιώνουν τὸ πρόσωπό τους. Τὸ ἕνα εἶναι ξανθογάλανο, ἀγγελούδι σωστό, ἕνα ξευγάρι ματάκια φωτερά, ἔξυπνα, ποὺ δείχνουν τὴν ἀθῶα ξεγνοιασιὰ τῆς ἡλικίας του, πλαισιωμένα ἀπὸ τὶς πελώριες μαῦρες βλεφαρίδες τους καὶ τ' ἀχτένιστα ξανθὰ μαλλιά του, στολίζουνε τὸ ρόδινο ἐκεῖνο μουτράκι μὲ τὸ δαχτυλιδένιο στόμα, ποὺ καμμιὰ ἀχτίδα τοῦ ἥλιου δὲ μπόρεσε νὰ μαυρίσῃ, ἀφίνοντάς το ἔτσι, σὰν ψεύτικο, σὰν ἀγγελούδι κάποιου ζωγράφου...

Τ' ἄλλο, λίγο πιὸ μεγαλωμένο, λὲς γι' ἀντίθεση βαλμένο κοντά του, μαυρισμένο, λιοκαμένο, μὲ δυὸ μαῦρα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ κατάμαυρα μπουκλένια μαλλιά, μ' ἕνα ὁλοστρόγγυλο μουτράκι σοκολατένιο καὶ δυὸ κοραλένια χειλάκια. Τρέχουνε πάντα ἀχώριστα μὲ τὴ μεγάλη κόφα γεμάτη μαρίδα, γιὰ τὸ ψωμὶ τοῦ γέρου φτωχοῦ πατέρα τους.

Εἶναι δυὸ ζωγραφιὲς ἔτσι βαλμένες ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη, μιὰ δυὸ ζωγραφιὲς μὲ φωνὴ γεμάτη μελῳδία, φωνὴ παιδιακίσια ποὺ ἀντηχεῖ γιὰ πολλὴ ὥρα στ' αὐτιά μου.

Λατάνια

Ο ΓΕΡΟ-ΨΑΡΑΣ

Ἡ θάλασσα κείνη τὴ μέρα ἦταν γυαλί, κι' ὁ κὺρ Νικόλας ἀποφάσισε νὰ πάῃ ὡς τὴν παραλία γιὰ κανένα ψάρι.

Πῆρε λοιπὸν ἕνα καλάθι, ἔριξε μέσα λίγο ψωμί, ξεκρέμασε τὸ καλαμίδι του καὶ ξεκίνησε. Ἡ μικρή του ὅμως ἀγγονούλα, ἡ Ἑλενίτσα, τὸν πῆρε μυρωδιὰ κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ κὺρ-Νικόλας, ὅταν ἄκουσε τὶς φωνές, γύρισε πίσω του καὶ εἶδε τὴν Ἑλενίτσα νἄρχεται μὲ κλάμματα. Ἄφησε ἀμέσως τὰ πράγματα ποὺ κρατοῦσε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

— Γιατὶ κλαῖς, χρυσό μου; θέλεις νἄρθῃς μαζί μου;

Ἡ μικρούλα κούνησε τὸ κεφαλάκι της.

— Δὲ θὰ σιμώσῃς ὅμως στὴ θάλασσα, ὅπως τὴν ἄλλη φορά;

— Ὄχι, παπποῦ.

— Πάρε τὸ καλαθάκι σου καὶ πᾶμε.

Ἀμέσως ἡ Ἑλενίτσα, γεμάτη χαρά, κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ παπποῦ της, ἅρπαξε ἀπὸ κάτω τὸ μικρὸ καλαθάκι καὶ τὸν ἀκολούθησε. Στὸ δρόμο πήγαινε σιγὰ-σιγά, καὶ ὅταν εἶδε πὼς ὁ παπποὺς εἶχε ἀπομακρυνθεῖ, ἄρχισε νὰ τὸν φωνάζῃ μὲ ὅλη της τὴ δύναμη.

—Παπποῦ, παπποῦ, δὲν ἀκοῦς;

Ὁ παπποὺς στὶς φωνὲς τῆς μικρῆς γύρισε.

— Τί ἔχεις πάλι;

— Στάσου νὰ ἔρθω καὶ γώ.

— Μὰ γιατὶ δὲν ἔρχεσαι γρήγορα, τί κάνεις στὸ δρόμο;

— Κόβω λουλούδια, παπποῦ.

—Ἄστα τώρα τὰ λουλούδια. Ὅταν γυρίζουμε κόβεις. Μόνο δός μου τὸ χεράκι σου καὶ πᾶμε.

Ἡ μικρὴ ἔδωσε τὸ χεράκι της στὸν παπποῦ της καὶ προχώρησε.

Σὲ λίγο φτάσανε· ὁ κυρ-Νικόλας ἔβαλε τὴ μικρή του ἀγγονούλα νὰ καθήσῃ λίγο μακρύτερα, τῆς ἔδωσε λίγο ψωμάκι, καὶ πῆγε κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὰ παιχνιδιάρικα κύματα χτυποῦσαν, ἁπαλὰ ἁπαλά, πάνω στὰ βραχάκια μὲ κάποιο μικρὸ κρότο. Ὁ ἥλιος ἔριχνε κάθετα τὶς ἀχτίδες του χρυσίζοντας τὴ θάλασσα, κι' ἕνα σιγανὸ ἀεράκι φυσοῦσε. Ὁ κὺρ-Νικόλας ἔβγαλε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι μὲ λάδι καὶ ἔχυσε σὲ μιὰ μεριά, κατόπι πῆρε τὸ καλάμι του, ἔβαλε λίγο ψωμὶ στὸ ἀγκίστρι καὶ τὸ ἔρριξε στὴ θάλασσα.

Σὲ λίγο τὸ καλάμι λύγισε καὶ βάρυνε πρὸς τὸ ἕνα μέρος· ὁ γέρο-ψαρὰς ἀμέσως κατάλαβε πὼς πῆγε κάποιο ψάρι νὰ φάῃ τὸ ψωμὶ καὶ τὴν ἔπαθε· σηκώνει λοιπὸν τὸ καλάμι μὲ δύναμι καὶ τὸ ρίχνει στὴν ἀμμουδιά. Ἕνα ψάρι πλατὺ ἄρχισε νὰ σπαρταράῃ στὴν ἄμμο.

Ἡ Ἑλενίτσα ἔτρεξε κοντὰ στὸν παπποῦ της.

— Παπποῦ, νὰ τὸ πιάσω; Θέλω νὰ τὸ πιάσω.

—Ὄχι παιδί μου, θὰ σὲ δαγκάσῃ· μόνο πήγαινε στὴ θέση σου· δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἔρθῃς κοντά μου;

Ἡ μικρὴ ἔφυγε.

Ὁ κὺρ-Νικόλας ἔβαλε τὸ ψάρι στὸ καλαθάκι του καὶ ἔρριξε πάλι τὸ καλάμι στὴ θάλασσα.

Τὸ καλάθι σὲ δυὸ ὧρες γέμισε μὲ λογῆς-λογῆς ψάρια, κι' ὁ κυρ-Νικόλας, χαρούμενος, πῆρε τὴν ἀγγονοῦλα του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ γύρισε.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

ΧΩΡΙΑΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Εἶναι 4 ἡ ὥρα. Τὸ «Χρυσὸ Παγώνι» κι' ἐγὼ βγήκαμε στὴν πλατωσιὰ μὲ τὶς ἐλιές, ἔξω ἀπ' τὸν κῆπο μας. Ἀρχίσαμε νὰ φωνάζουμε: «Ἡλία, Κατίνα, Χαρίλαε... ἐλᾶτε νὰ παίξουμε τὸ κατουμπαλί».

Τὸ κατουμπαλὶ εἶναι ἕνα παιχνίδι ποὺ τὸ μάθαμε στὸ χωριὸ καὶ ξετρελλαθήκαμε.

Στὴ μέση τῆς πλατωσιᾶς, βάζουμε μιὰ μεγάλη πέτρα, κι' ἀπάνω μιὰ μικρότερη, τὸ «σημάδι».

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση, σέρνουμε μιὰ γραμμή.

Ἐδῶ στέκουνται τὰ παιδιά, καὶ καθένα μὲ τὴ σειρά του προσπαθεῖ νὰ ρίξῃ μὲ μιὰ πέτρα τὸ σημάδι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «σοῦτο» ποὺ κάθεται στὴ μέση...

Σὲ λίγο, εἴδαμε 6—7 χωριατόπαιδα, ἄλλ' ἀπ' τὸ βουνὸ κι' ἄλλ' ἀπ' τὸ χωριό, νὰ ἔρχονται νὰ παίξουν μαζί μας.

Ὁ Μίμης πῆγε στὴ μέση· Ἐμεῖς προσπαθούσαμε νὰ ρίξουμε τὴν πέτρα, ἀλλὰ τίποτα, ὥσπου ὁ Ἡλίας ποὔχε μείνει τελευταῖος, τὸ κατόρθωσε.

Σηκώνουμε ἀμέσως τὴν πέτρα μας καὶ τρέχουμε νὰ σωθοῦμε στὴ γραμμή. Ὁ Μίμης ξανάβαλε γρήγορα-γρήγορα τὸ σημάδι στὴ θέση του, κι' ἄρχισε νὰ κυνηγάῃ τὸ Χαρίλαο, ποὺ δὲν ἐπρόφτασε νὰ φύγῃ, γύρω ἀπ' τὶς ἐλιὲς ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ.

Ἀπὸ τὴ γραμμή τους φωνάζουν «Τρέξε, Χαρίλαε! Κουράγιο, Μίμη! Ἐμπρός! Γρήγορα!

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν ἔτρεξε ὁ Χαρίλαος, ὁ Μίμης τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔκαμε σοῦτο.

Ξανάρχισε τὸ παιχνίδι. Πιάστηκε κι' ἄλλος, κι' ἄλλος...

Ἔτσι παίξαμε 2—3 ὧρες, ὥσπου ἀκούσαμε τὶς μαμάδες μας νὰ φωνάζουν: «Χρυσὸ Παγώνι, Ρεΐκι, ἐλᾶτε γιατὶ θὰ βγοῦμε». Ἀναγκαστήκαμε λοιπὸν μὲ λύπη μας ν' ἀφίσουμε τοὺς ἄλλους νὰ παίζουν, κι' ἐμεῖς γυρίσαμε σπίτι καταϊδρωμένες, κουρασμένες, γδαρμένες, ν' ἀλλάξουμε, νὰ πασαλειφτοῦμε ἰώδια καὶ νὰ βγοῦμε.

Αὐτὰ κάναμε πέρυσι στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὶς ἐλιὲς καὶ τὰ καταπράσινα ψύλληθρα. Ἀλλὰ φέτο ποῦ! Μέσα στὴ ζέστη τῆς Ἀθήνας, τὰ γράφω γιὰ νὰ παρηγορηθῶ.

Ρεΐκι

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Κατεβαίνω στὴν ἀκρογιαλιά. Ὁ ἥλιος γέρνει στὰ χρυσωμένα βουνὰ καὶ πάει νὰ χαθῇ πίσω ἀπ' τὶς φρυδωτὲς ράχες. Μαζὶ μὲ τὸ βαθύχρυσο χρωματισμὸ τῆς δύσης λαμποκοποῦν καὶ τὰ νερὰ τὰ γαλανὰ δίπλα στὴν ἄμμο τὴν ὁλόλευκη.

Τὸ κυματάκι μὲ χαϊδευτικὸ ἀνάσασμα ἀγκάλιαζε τὶς φυκιάδες τῆς ἀκτῆς, σὰν τὸ παιδὶ ποὺ ἁπλώνει ἀπ' τὴ χαρά του τὰ μικρὰ χεράκια γύρω στῆς μητέρας του τὸ λαιμό.

Πέρα μακρυὰ μιὰ εὐθεῖα γραμμὴ χώριζε τὸ λευκὸ τ' οὐρανοῦ ἀπ' τὸ γαλανὸ τῆς θάλασσας, καὶ στάθηκα νὰ θαυμάσω πάλι μιὰ τόσο ὄμορφη θάλασσα...

Κάποιου πουλιοῦ τὸ γοργοπέταγμα μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴ μεγάλη ἔκσταση, κι' ἔστρεψα γύρω μου τὰ μάτια, καὶ παρὰ πέρα ἀκούστηκαν κάποια κρυφομιλήματα ἀπ' τὰ νερὰ καὶ κάποια πεταχτὰ διαλαλητὰ καὶ ξεφωνήματα χαρᾶς... Στὰ λευκογάλανα νερὰ κολυμποῦσαν μικρὰ ναυτόπουλα καὶ πιὸ πέρα λικνιζόνταν μικρὲς βαρκοῦλες. Ὤ! μικρὰ ναυτόπουλα, πόσο ζηλεύω τὴν εὐτυχία σας!

Ὁ ἥλιος, σὰν ἔφευγα, εἶχε βασιλέψει, ἡ χρυσὴ δύση εἶχε σβύσει, καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ πέρασε σὰν ὄνειρο κι' ἡ μαγευτικὴ αὐτὴ ζωγραφιά...

Ἀεροναύτης

ΑΓΓΛΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ἕνας πολὺ γνωστὸς τραπεζίτης, ἦταν παρα πολὺ ἁπλὸς στοὺς τρόπους του, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος.

Μιὰ μέρα ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος, ὅταν ὁ Λόρδος Χ... ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ γραφεῖο του. Ὁ τραπεζίτης, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασία του, παρακάλεσε τὸν ἐπισκέπτη νὰ καθίσῃ.—Πάρτε μιὰ καρέκλα σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπε.

Ὁ Λόρδος, ἔκπληκτος καὶ πειραγμένος ἀπὸ τὴν ψυχρὴ ὑποδοχή, εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλ-

λὰ εἶμαι ὁ Λόρδος Χ...

—"Ω; ἀλήθεια; Μὰ τότε πάρετε δυὸ καρέκλες Μυλόρδε!.. ἦταν ἡ ἀπάντηση.

('Απ' τ' 'Αγγλικό)

Κυρὰ-Φροσύνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί κάνετε τὸ πρωΐ, ὅταν ὁ ἥλιος μπαίνει στὸ δωμάτιό σας καὶ σᾶς χτυπᾶ στὸ πρόσωπο; ρωτᾶ ὁ δάσκαλος.

—'Εγώ, ἀπαντᾶ ἀμέσως ὁ Γιῶργος, πηδῶ γρήγορα ἀπὸ τὸ κρεβάτι...

— Μπράβο! Κι' ἔπειτα;

— Κλείνω τὰ παραθυρόφυλλα!

Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ

***

'Η μαμμὰ μαλώνει τὸν Τάκη:

— Πώ, τί ἄσχημο χαρακτῆρα ποὺ ἔχεις, παιδί μου!

Κι' ὁ Τάκης:

— Σήμερα μοῦ τὸ λές, μαμμά, ποὺ πῆρα ἄριστα στὴν καλλιγραφία;

Χρυσὸ Παγώνι.

***

—"Οταν σὺ κι' ὁ ἀδελφός σου μαλώνετε, ποιὸς συνήθως δίνει τίς πιὸ πολλές;

—'Η μητέρα!

Λυσόχαρτο

***

'Ο Γιαννάκης μπαίνει στὸ σπίτι, φέρνοντας μιὰ γιαούρτη πηγμένη στὸ ποτῆρι.

Κι' ὁ μικρὸς Νῖκος:

— Μαμά, ὁ Γιαννάκης φέρνει γιαούρτη ἀπὸ γάλα!

Βάσιγκτων

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1929

Παρακάτω δημοσιεύεται ἡ προκήρυξη τοῦ Δημοψηφίσματος γιὰ τὰ Ψευδώνυμα τοῦ 1930. 'Εκεῖ θὰ ἰδοῦν οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοὺς ὅρους τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ Διαγωνισμοῦ, ποὺ ὁ σκοπός του εἶναι νὰ κάνῃ τὰ Διαπλασόπουλα νὰ παίρνουν ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ὡραῖα ψευδώνυμα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βραβευθοῦν.

'Εδῶ δημοσιεύονται τ' ἀποτελέσματα τοῦ περσινοῦ. Εἶχε προκηρυχθεῖ μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους, κι' ἀπὸ τὰ Ψηφοδέλτια ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου, δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψει παρὰ μόνο ὅσα ἦταν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους αὐτούς.

Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς ἔλαβε ψήφους 1160 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλειος ὁ Μακεδών, 743 (26Ε). — 'Ιππότης τῶν Κύκνων, 407 (15Ε). "Αγγελος τῆς Εὐτυχίας, 209 (8Ε)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναπολέων, 186 (7Ε).— Πόνου Δάκρυ, 162 (6Ε).— Κυανόλευκον Λάβαρον, 160 (6Ε).—'Ονειροπόλο 'Αστέρι, 157 (6Ε). — Γλυκομίλητη, 149 (6Ε) Ταρζάν, 147 (6Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πορφυρογέννητη, 119 (6Ε). —'Ελληνόπουλο, 116 (5Ε).—'Αξένοιαστος, 107 (4Ε).— Γαλανὴ Σημαία, 104 (4Ε).—'Αστραπόβροντο, 101 (4Ε). —'Αντιγόνη, 93 (4Ε).— Γεώργιος 'Αβέρωφ, 85 (3Ε). — Δὸν Ζουάν, 79 (3Ε).—Σεμιζέτα, 71 (3Ε).— Ρασπουτίν, 48 (2Ε).

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αντ. Βλάμης, (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κοραῆς, (26Ε).—Μοῦσα τοῦ 'Ομήρου, (15Ε),—Αἴολος, (8Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γόρδιος Δεσμός, (7Ε). —"Αδωνις, (6Ε).— Μαγιάτικη Αὔρα, (6Ε).—Γονδολιέρα, (6Ε). — 'Ερμῆς, (6Ε). — Ντεντεκτίβ, (6Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Ιππότης τῶν Κύκνων, (5Ε).—Σπόρτμαν, (5Ε),— Καρμελίτα, (4Ε). — Γεώργ. Μ. Χαβαρόνης. (4Ε). — Στέφανος Δόξης, (4Ε). —Κουρκούλα, (4Ε). —Μικρὸς "Εδισσων, (3Ε).—Παραμυθένιος, (3Ε). — Γαρδένια, (3Ε).— Σαπουνόφουσκα, (2Ε).—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

'Από τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ 'Εσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

'Ο "Αγγελος τῆς 'Αγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 85 (10 καὶ 12).

'Η 'Αδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

'Η 'Απλῆ ζωή, ὑπὸ 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

'Η 'Επιτυχία εἰς τὴν ζωήν, ὑπὸ 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8. (1 καὶ 2).

'Η Εὐτυχία, ὑπὸ 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. "Αδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 50. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὰ Διηγήματα, τοῦ Rudyard Kipling. Μετάφρασις Κας Ν. Ι. Κ. Δρ. 25 (4,50 καὶ 6,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

'Ο Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

'Υπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

'Ο Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1930

Στὸ ἑξῆς θὰ γίνονται δυὸ Δημοψηφίσματα συγχρόνως: "Ενα γιὰ **τ' ὡραιότερο Ψευδώνυμο** ποὺ φάνηκε στὸ διάστημα τοῦ χρόνου, κι' ἄλλο γιὰ **τὸν πιὸ διακεκριμένο καὶ τὴν πιὸ διακεκριμένη** (χωριστὰ) **ψευδωνυμοῦχο**.

Τὸ δεύτερο αὐτὸ Δημοψήφισμα θὰ προκηρυχθῇ τὸν ἐρχόμενο Νοέμβρη, μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο γιὰ τ' ὡραιότερο ψευδώνυμο τοῦ 1931. **Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ἀπὸ τώρα**, γιὰ νὰ ἐργασθῆτε καὶ νὰ διακριθῆτε ὅσο μπορεῖτε στὸ διάστημα τοῦ ἐρχομένου χρόνου, δημοσιεύοντας ὡραῖες Μικρὲς 'Αγγελίες, στέλνοντας ἐνδιαφέροντα γράμματα στὴ Διάπλασι, ὥστε νὰ φαίνεσθε συχνὰ καὶ τιμητικὰ στὴν 'Αλληλογραφία, γράφοντας ὡραῖα κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας, ὥστε νὰ διαπρέπετε κι' ἐκεῖ, καὶ γενικὰ λαμβάνοντας **ζωηρὸ μέρος σ' ὅλη τὴ Διαπλασιακὴ κίνηση**. "Ετσι θἄχετε ἐλπίδα νὰ ψηφισθῆτε καὶ νὰνακηρυχθῆτε ὡς τὸ κορυφαῖο Διαπλασόπουλο ἢ ἡ κορυφαία Διαπλασοπούλα τοῦ 1931. ('Εννοεῖται ὅτι τὸ Πένταθλο, ποὺ τἀποτελέσματά του θὰ δημοσιευθοῦν τὸν ἴδιο χρόνο, **θέτει ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ** τὸν Νικητὴ ἢ τὴ Νικήτρια.)

Σήμερα προκηρύσσεται **τὸ Δημοψήφισμα γιὰ τὡραιότερο Ψευδώνυμο τοῦ 1930**. Οἱ ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι κι' εἶναι οἱ ἑξῆς:

1.—'Εκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι μόνο ὅσα φάνηκαν στὴν 'Αλληλογραφία τοῦ **τόμου τούτου**, δηλαδὴ στὴ στήλη «'Εγκρίσεις Ψευδωνύμων», εἴτε νέα ψευδώνυμα, εἴτε ἀνανεώσεις παλαιῶν, στὰ φυλλάδια τὰ **ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1929 μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1930.**

2.—'Ως ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος στὸ Δημοψήφισμα: **Δωρεὰν** ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο, καὶ μὲ πληρωμὴ **λεπτῶν 20** κατὰ ψῆφον, σὲ νόμισμα ἢ γραμματόσημο, οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια των, καθὼς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

3.—'Από τὰ ὡς ἄνω (§ 1) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα, (ὅσα καὶ ὅποια θέλει.) Γιὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμο πρέπει νὰ στείλει χωριστὸ Ψηφοδέλτιο καὶ χωριστὸ εἰκοσάλεπτο, ἐὰν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν ψηφίζουν δωρεάν.

Στὸ ἴδιο ψηφοδέλτιο, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα, **μόνον ἕνα**, τὸ **πρῶτο γραμμένο**, θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, ἔστω καὶ ἂν γιὰ τἆλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

4.—Τὸ ψηφοδέλτιο θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: "Ενα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ μισὸ ἑνὸς ἐπιστολικοῦ δελταρίου. 'Από τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνο τὸ ψευδώνυμο ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμό σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπο τῆς διαμονῆς σας. 'Ιδοὺ ὁ τύπος τοῦ ψηφοδελτίου:

Τὸ ἐμπρόσθιο μέρος:

Ψηφοδέλτιο τοῦ 1929
Ψηφίζω τὸ Ψευδώνυμο
Οὐράνιος Θόλος (π.χ.)

Τὸ ὀπίσθιο μέρος:

'Ο ἐκλογεύς:
Γεώργιος Λ. Δημητριάδης
Ψευδ. ***Μπαμπούλας*** (π.χ.)
'Αθῆναι

5.—'Επιτρέπεται Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ ψηφοδέλτια μαζὶ μέσα στὸν ἴδιο φάκελλο. ("Ενας δηλαδή, ἂν θέλῃ μπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ Ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὸ δικό του.) Β'. Νὰ ὑπογράψουν στὸ ἴδιο, μεγαλύτερου ἀναλόγως σχήματος, Ψηφοδέλτιο δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι 'Εκλογεῖς, ὅταν ψηφίζουν **ὅλοι τὸ ἴδιο Ψευδώνυμο.**

Κοινὸ ψηφοδέλτιο δὲν ἐπιτρέπεται μόνο, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται γιὰ κάθε ψηφιζόμενο ψευδώνυμο χωριστὸ κοινὸ ψηφοδέλτιο.

6.— **Δέκα ψευδώνυμα**, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τοὺς περισσότερους ψήφους, θὰ βραβευθοῦν: ἕνα μὲ Πρῶτο Βραβεῖο, τρία μὲ Δεύτερο καὶ ἕξη μὲ Τρίτο. "Επαινο θὰ πάρουν τὰ κατόπι δέκα Ψευδώνυμα ποὺ πλειονοψηφοῦν.

7.— 'Επίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ **δέκα ἐκλογεῖς** μὲ κλῆρο, ὡς ἑξῆς: 'Από ὅλους ὅσους ψηφίσαν τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτο Βραβεῖο τῶν Ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτο Βραβεῖο τῶν 'Εκλογέων. 'Απ' ὅλους ὅσους ἐψήφισαν τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔρχεται πρῶτο στὸ Β' Βραβεῖο τῶν Ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος στὸ Δεύτερο Βραβεῖο τῶν 'Εκλογέων. Τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ γιὰ καθέν' ἀπὸ τὰ δέκα βραβευθέντα ψευδώνυμα. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θ' ἀπονεμηθῇ κι' "Επαινος σὲ δέκα 'Εκλογεῖς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν τὰ ἐπαινεθέντα Ψευδώνυμα.

8.— Δῶρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ ὅσοι ἔχουν Βραβεῖο Ψευδωνύμων *καὶ ὅσοι ἔχουν Βραβεῖο* 'Εκλογέως: οἱ τοῦ Α' Βραβείου βιβλία 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β' 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν των ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τῆς Διαπλάσεως. Κι' ὅλοι ὅσοι θὰ βραβευθοῦν, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες,

δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὴ φωτογραφία τους νὰ δημοσιευθῇ.

9.—**Εὔσημα** θἀπονεμηθοῦν ἀπὸ σαράντα σ' ὅσους ἔχουν Α' Βραβεῖο, εἴτε ψευδωνύμων, εἴτε 'Εκλογέων, καὶ ἀναλόγως σ' ὅσους ἔχουν Β' ἢ Γ' Βραβεῖο καὶ "Επαινο.

10.—Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερα μέχρι τέλους Μαρτίου 1931.

Δήλωσις. — Οἱ Μ. 'Αγγελίες τοῦ Δημοψηφίσματος **πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμνὲς καὶ εὐπρεπεῖς**, ἄλλως δὲν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 12 Νοεμβρίου 1930

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ πρόσθετο τέλος ποὺ πρέπει νὰ τὸ πληρώσω ἐγώ. Νὰ ζυγίζετε ὅ,τι μοῦ στέλνετε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο, καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό.

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ τὴ σημερινὴ προκήρυξη γιὰ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1930. Σ' αὐτὴν θὰ ἰδῆτε ὅτι ἀποφάσισα νὰ ἱδρύσω καὶ τἆλλο ἐκεῖνο Δημοψήφισμα ποὺ ἐπρότεινε ὁ ***Τροβαδοῦρος*** καὶ ποὺ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ τὸ ἀποδέχθηκαν ὅλοι. 'Αλλ' αὐτὸ θἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ χρόνου. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ τὸ ξέρουν οἱ φίλοι μου καὶ νὰ βάλουν ὅλα τὰ δυνατά τους στὴν κίνηση τοῦ 1931, ὥστε νὰ διαπρέψουν ὅσο μπορεῖ καθένας καὶ καθεμιὰ περισσότερο. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τώρα. Οἱ λεπτομέρειες θὰ ὁρισθοῦν στὴν προκήρυξη ποὺ θὰ κάμω ἴσως στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Δεκέμβρη.

Στὸ ἐρχόμενο θἀγγελθοῦν τὰ ***«Νέα τοῦ 1931»*** καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος γιὰ τὸ ἑπόμενο ἔτος.

Μικρὲ "Ηρω, σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν εἰσαγωγή σου στὴν περιώνυμη αὐτὴ Σχολὴ κι' εὔχομαι καθ' εὐδοκίμηση. Εἶδα καὶ τὸ πρόγραμμά σας καὶ τὸ βρῆκα λαμπρό. Μόνο ἕνα πρᾶγμα θὰ παρατηροῦσα: ἀπὸ τὶς 9 ½ τὸ βράδυ ὡς τὶς 6 ½ τὸ πρωΐ, δηλαδὴ ἐννέα ὧρες ὕπνος, —μεταξύ μας—εἶναι πολύ. Θὰ μπορούσατε νὰ κάθεσθε ἀκόμα καμμιὰ ὥρα τὸ βράδυ, καὶ νὰ κάνετε συζήτηση, ὅπως σὲ ἄλλα σχολεῖα, ἢ νὰ διαβάζετε εὐχάριστα βιβλία, περιοδικὰ κτλ. "Ετσι θὰ μπορούσατε νὰ λαβαίνετε μέρος καὶ στοὺς Διαγωνισμούς μου. "Ας εἶναι, τὸ καλὸ καίρι στὶς διακοπές.

'Ο ***Νάρκισσος*** συγχαίρει τὴ ***Φιλόσοφη*** γιὰ τὸ ὑπέροχο παίξιμό της στὸ κονσέρτο ποὺ δόθηκε στὴ Λέσχη τῶν 'Ανδρίων στὴν "Ανδρο. 'Επιδοκιμάζει τὴν πρόταση τοῦ ***Τροβαδούρου***, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη ὅτι ἐκλογεῖς πρέπει νὰ εἶναι μόνο οἱ συνδρομηταί, οὔτε κἂν τἀδέλφια των (μὰ εἶπα καὶ στὴ ***Μεγάλη 'Ελλάδα*** ὅτι θὰ τεθοῦν περιορισμοί.) Καὶ τέλος προτείνει ναὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 'Ασκήσεων ποὺ δέχομαι γιὰ τὸν ἐτήσιο Διαγωνισμό. 'Αλλὰ δὲν βλέπω τὸ λόγο. 'Αφοῦ μὲ 15-20 ποὺ ὁρίζω, περνῶ ὁλόκληρο χρόνο, εἶναι καὶ πολλές. 'Απεναντίας ἴσως θἄπρεπε νὰ ἐλαττωθῇ, γιὰ νὰ γένωνται δυὸ Διαγωνισμοὶ τὸ χρόνο.

'Η ***Μεγάλη 'Ελλὰς*** μοῦ γράφει: «Πολὺ σᾶς παρακαλῶ νὰ πῆτε στὸ ***'Ακούρδιστο Ρολόϊ*** ὅτι αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφει, εἶναι ἐντελῶς σύμφωνα μ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχω γράψει κι' ἐγώ. Καὶ τὸ παρακαλῶ νὰ προσέξῃ ὅτι ἐγὼ δὲν ὑποστήριξα πὼς τὰ κορίτσια εἶναι πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ τ' ἀγόρια, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶναι φύσει κουτότερά τους. 'Η ὑπεροχὴ δηλ. τῶν μὲν ἢ τῶν δέ, ἐξαρτᾶται κάθε φορὰ ἀπὸ τὴν τύχη (τὸ ποιὸν τῶν συνδιαγωνιζομένων) καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν φύση». Πολὺ καλά!

'Η γνώμη μου, ***'Αστήρ***, εἶναι ὅτι ἕνα κορίτσι «κάτω τῶν 23 ἐτῶν» (δηλαδὴ 22, 20, 18, τόσων δὲν ἐννοεῖς; ὄχι βέβαια 15-16) μπορεῖ νὰ διαβάζῃ κάθε εἴδους βιβλία, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ εἶναι ἐντελῶς λογοτεχνικὰ καὶ μὲ ἠθικὸ σκοπὸ γραμμένα (ὅπως ἕνα-δυὸ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀναφέρεις). Τἆλλα, ποὺ εἶναι βαναυσότεχνα ἢ γράφονται μόνο γιὰ μιὰ ταπεινὴ διασκέδαση τοῦ ἀναγνώστη, βλάπτουν. "Ενα μεγάλο κορίτσι ὅμως ποὺ ἔχει γοῦστο—κι' ἀφίνω τὴν ἠθικὴ κατὰ μέρος, τώρα μιλοῦμε μόνο γιὰ ἠθικὰ κορίτσια,— ἕνα κακὸ βιβλίο ποὺ πέφτει στὰ χέρια του, τὸ καταλαβαίνει ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀράδες καὶ τὸ πετᾷ. "Οσο γιὰ τὰ μικρότερα κορίτσια, ἀπὸ 16 χρονῶν καὶ κάτω, τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε: δὲν πρέπει νὰ διαβάζουν παρὰ μόνο βιβλία ποὺ τὰ διάβασε πρῶτα ἡ μαμμὰ καὶ τὰ ἐνέκρινε. Τὸ ἴδιο καὶ τἀνήλικα ἀγόρια.

Χαίρω, ***Σταράτη***, ποὺ δὲν ἦταν αὐτὸ ἡ αἰτία τῆς μακρᾶς σου σιωπῆς. "Ε, βέβαια, στὴν τελευταία τάξη τοῦ Γυμνασίου καὶ στὴν 'Ανωτέρα τοῦ βιολιοῦ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παρασυκαιρῇ, ὅταν μάλιστα ὑπάρχῃ—νὰ τὸ πιστέψω αὐτό;—καὶ κάποια «φυσικὴ τεμπελιά»... Κι' ὅμως ἡ καλύτερή σου δικαιολογία εἶναι τὡραῖο αὐτὸ γράμμα. Πότε ἄραγε θὰ ξαναλάβω: Χαιρετισμοὺς σ' ὅλες.

Οὐράνιο Τόξο, ἡ ἀπάντησή σου δεκτή. Μπράβο ποὺ τὴν πρόφθασες στὴν προθεσμία, μ' ὅλο ποὺ ἐργάζεσαι σὲ γραφεῖο ἐννιὰ ὧρες τὴν ἡμέρα. Γιὰ τὸ Πένταθλο ὁρίζονται τὰ εἴδη τῶν 'Ασκήσεων γιατὶ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ὁρισθοῦν. Δὲν ἕπεται ὅμως ὅτι θἀποκλεισθῇ ἢ θὰ μειωθῇ ἕνας ἀγωνιστὴς-συνθέτης ἐπειδὴ ἀντὶ 'Αναγραμματισμοῦ ἔβαλε π. χ.: ἕναν Τονόγριφο!

Βίλμα Μπάνκυ, χαριτωμένη αὐτὴ ἡ «ἱστορία χωρὶς λόγια» ποὺ μοῦ ἔστειλες ἀπὸ τὸ γαλλικὸ περιοδικό, καὶ θὰ τὴ δημοσιεύσω χωρὶς ἄλλο, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ πῶ πότε, γιατί... δὲν τὸ ξέρω οὔτε ἐγώ. "Εχω, ἐννοεῖς, πολλὰ τέτοια, καὶ κάθε φορὰ βάζω ὅ,τι χρειάζεται ἀναλόγως τοῦ χώρου, καὶ ἂν χρειάζεται. Μὰ βέβαια πρέπει νὰ λάβῃς μέρος στὴν ἐρχόμενη «Κυριακὴ» μου, ἀφοῦ τόσο σοῦ ἄρεσε ἡ προηγούμενη.

"Ησουν τυχερὴ λοιπόν, ***'Ολόχαρη***, νὰ βρῇς θέση μόλις σοῦ ἔδωσε ὁ μπαμπάς τὴν ἄδεια νὰ ἐργασθῇς, ἀλλὰ πιὸ πολὺ εἶσαι ἀξιέπαινη ποὺ δὲν ἤθελες νὰ κάθεσαι στὸ σπίτι χωρὶς νὰ κάνῃς τίποτα, ὕστερ' ἀπὸ τόσους κόπους γιὰ νὰ πάρῃς τὸ δίπλωμα τῆς 'Εμπορ. Σχολῆς. Γιὰ προηγούμενο γράμμα σου δὲν θυμοῦμαι, ἀλλ' ἂν δὲν σοῦ ἀπήντησα, βέβαια θὰ χάθηκε στὸ Ταχυδρομεῖο. 'Ελπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα.

Νὰ κι' ἡ ***Μικροσκοπική***, ποὺ μοῦ ἔγραψε τρεῖς φορὲς καὶ δὲν ἔλαβε ἀπάντηση! Κάθε φορὰ ποὺ λάβαινε φυλλάδιο, τὸ κοίταζε μὲ καρδιοχτύπι, κι' ἅμα δὲν ἔβλεπε νὰ τῆς ἀπαντῶ, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἡ καϋμένη μου ὧρες!.. "Αχ, νἄξεραν τί κακὸ κάνουν αὐτοὶ ποὺ κατακρατοῦν ἢ χάνουν ἀπὸ ἀπροσεξία τὰ γράμματα! Καὶ νὰ χαθοῦν τρία στὴ σειρὰ τῆς ***Μικροσκοπικῆς***; Τί φοβερὴ ἀτυχία! "Ας ἐλπίσω πὼς δὲν θὰ ξανατύχῃ, κι' ἅμα βλέπω γράμμα της, θὰ τῆς ἀπαντῶ ἀμέσως. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο ποὺ κλαίει ἡ μικρή μου φίλη,—εἶναι καὶ ποὺ ζηλεύει τὴν ***"Εροη Δρόσου*** καὶ τὶς ἄλλες, ποὺ τὶς βλέπει τόσο συχνὰ στὴν 'Αλληλογραφία μου...

Τὸ γράψιμό σου, ***Κυρὰ τῆς Θάλασσας***, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καλλιγραφικό, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πῶ καὶ πὼς μὲ βασανίζει. Τώρα μάλιστα ποὺ θὰ τὸ προσέχῃς γι' ἀγάπη μου, θὰ εἶναι κι' ἀρκετὰ εὐανάγνωστο, ὅπως βλέπω ἀπ' τὸ σημερινό σου γράμμα. Χαίρω ποὺ θὰ πάρῃ ψευδώνυμο ἡ ἀδελφούλα σου, ποὺ εἶναι καὶ καλλιγράφισσα.

Τὸ ***Παινεμένο 'Ανδριωτάκι***, ἀφοῦ μετέφρασε σοβαρότατα—γιὰ τὸ Πένταθλο—τὸ 'Επίγραμμα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ ἦρθε νὰ κάμῃ κι' ἕν' ἀστεῖο, γιὰ νὰ γελάσῃ ὁ 'Ανανίας. Νά το:

'Ενθάδε κεῖται φαρδὺς-πλατύς,
ὁ κὺρ-Αἰσχύλος ὁ ποιητής.

'Α, λιγώθηκε ἀπὸ τὰ γέλια ὁ 'Ανανίας ποὺ τὸ διάβασε. Θὰ γελοῦσα κι' ἐγώ, ἀλλά... πάει τώρα νὰ κάνουμε ἀστεῖα μὲ τὸν Αἰσχύλο;

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ***'Ανδαλουσία***. 'Αλήθεια στὸ Γαλλικὸ Σχολεῖο κοντεύεις νὰ ξεχάσῃς τὰ γλῶσσα σου; Δὲν τὸ πιστεύω, τὸ γράμμα σου τουλάχιστο δὲν τὸ δείχνει. 'Αλλ' ἂν πραγματικῶς τὸ φοβᾶσαι, προσπάθησε νὰ τὸ προλάβῃς, διαβάζοντας πάντα κι' ἑλληνικά. Γιὰ τὸ ἄλλο ἔννοια σου, οὔτε λόγο σὲ κανένα.

Καλὲς προόδους στὸ καινούργιο σχολεῖο, ***'Αντιγόνη***. 'Αλλὰ δὲν εἶπα τόσες φορὲς ὅτι πρέπει νἄχετε ὑπομονή; 'Επειδὴ δὲν εἶδες ἀπάντησή μου σ' ἕνα φυλλάδιο, φαντάσθηκες πὼς δὲν μ' ἀρέσουν τὰ γράμματά σου, πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ κι' ἕνα σωρό!.. "Αν ἔλεγες ὅμως «δὲν πειράζει, θἄχω ἀπάντηση στὸ ἐρχόμενο» (ὅπως καὶ εἶχες) θὰ γλύτωνες μιὰ στενοχώρια τόσο παράλογη καὶ... περιττή. Γράφε μου λοιπὸν στὸ ἑξῆς μ' ἐμπιστοσύνη, 'Αργῶ, ἀλλὰ δὲν λησμονῶ.

"Ημουν βέβαιη, ***Συλφίς***, ὅτι δὲν μὲ εἶχες ξεχάσει. κι' ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου, χάρηκα μόνο χωρὶς νὰ «ἀπορήσω» καθόλου. "Ολα τὰ κομμάτια λοιπὸν ποὺ μοῦ ἔστειλες ὡς τώρα γιὰ τὴ Σελίδα, ἐνεκρίθησαν. Αὐτὸ βέβαια σημαίνει ὅτι ἔχεις τάλαντο. Κι' ἂν τὸ καλλιεργήσῃς μὲ ζῆλο, γιατί νὰ μὴ γίνῃς μιὰ μέρα καὶ συνεργάτρια; "Ολοι ἔτσι ἄρχισαν...

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ***"Απτερε Νίκη***. Εἶσαι πολὺ ἀξιέπαινη ποὺ προσπαθεῖς νὰ πρωτοτυπῇς, νὰ κάνῃς κάτι καινούργιο. 'Εννοεῖς ὅμως ὅτι δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ τίποτα γι' αὐτὰ τὰ νέα εἴδη 'Ασκήσεων. Ναί, καὶ μένα μ' ἀρέσει τὸ χιοῦμορ στὶς 'Ασκήσεις, καὶ βλέπεις ὅτι συχνὰ ἐγκρίνω καὶ δημοσιεύω τέτοιες χιουμοριστικὲς στὴ διατύπωση, Αἰνίγματα, Λεξίγριφους κτλ. 'Επίσης ὅμως ὡραῖες εἶναι κι' οἱ ποιητικές, ἐκεῖνες δηλαδὴ ποὺ δίνουν μὲ κάποιο λυρισμὸ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ζητουμένων. Κλασσικὸ ὑπόδειγμα τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶναι ὁ Λεξίγριφος αὐτὸς τοῦ παλιοῦ ζακυθινοῦ ποιητοῦ 'Ελισαβετίου Μαρτινέγκου:

Φέγγει τὸ πρῶτο μου γλυκά.
Τὸ δεύτερο συντρίβει,
Γ' ὅλο ἀδιάφορα χτυπᾷ
Τῆς εὐτυχιᾶς τὴν κατοικιὰ
Τῆς φτώχειας τὸ καλύβι.
("Αστρο, πελέκι=ἀστροπελέκι)

'Ο Λεξίγριφος ὅμως αὐτὸς τοῦ Σολωμοῦ εἶναι μᾶλλον χιουμοριστικός:

Τὸ πρῶτο μου εἶναι ἀναίσθητο,
Τὸ δεύτερο δὲν εἶναι
Χωρὶς τὸ ὅλο ἂν λειτουργᾷς,
Καλὲ παπά μου, κρίνε
(Πέτρα, χείλη=πετραχήλι)

Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ***'Ηλέκτρα Σ. 'Αναγνωστοπούλου***. Βέβαια, ἡ χαρά σου ποὺ μένεις ἀκόμα στὴν πατρίδα ἀνακατεύεται μὲ τὴ λύπη ποὺ χάνεις ἀναγκαστικὰ ἕνα χρόνο τοῦ σχολείου. 'Αλλὰ τί νὰ γίνῃ; ἀφοῦ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα... 'Η ἀδελφούλα σου εἶναι τώρα καλά; Γράφε μου κάπου-κάπου.

'Η ***'Εντελβάϊς*** μοῦ γράφει: «Εἶπαν μερικοὶ ὅτι ἡ Σελίδα ἦταν ὡραιότερη τὰ περασμένα χρόνια. Λοιπόν, θὰ τὸ πιστέψῃς; 'Εμένα μ' ἀρέσει καλύτερα ἡ φετεινή. Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ τωρινὰ Διαπλασόπουλα γράφουν πιὸ στρωτὰ καὶ πιὸ βαθειά. Στὴν ποίηση μάλιστα...» Κι' ἀναφέρει τὴ ***Φιλόσοφη***, τὴν ***Κυρὰ τῆς Θάλασσας*** καὶ τὴ ***Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ***. 'Η ἴδια διορθώνει ἀκόμα ἕνα τυπογρ. λάθος στὸ ποίημα τοῦ κομματιοῦ της: 'Αντὶ «τῆς πατρίδος ΤΟΥ», θέλει: «"Ω, νὰ πατοῦσες πάλι τῆς πατρίδας ΣΟΥ—τὰ κυματόδαρτα λευκὰ χαλίκια» κτλ.

"Εκαμες καλά, ***'Ανοιξιάτικη Βροχούλα***. 'Η «γραμματοπλημμύρα» δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάνῃ νὰ μὴ μοῦ γράφετε — ἀλίμονο τότε! — ἀλλὰ μόνο νὰ μὴν ἀπαιτῆτε ἀπάντηση ἀμέσως. Χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα περδίκι. 'Ελᾶτε ὅποτε θέλετε μὲ τὴ ***Βασίλισσα τοῦ Δάσους***. 'Ο κ. Ξ. θὰ σᾶς δεχθῇ πολὺ εὐχαρίστως.

Ζεμάτισες τὸ χέρι σου, ***Ναπολεόνη***, μὲ καυτὸ νερό; "Ω, τί πόνους, καϋμένη μου, θὰ τράβηξες... Περαστικά! "Οσο γιὰ τὸ ἄλλο, δὲν συμφωνῶ. Μπορεῖ νὰ «ἐξασκῆται» κανεὶς στὴ λογοτεχνία λαβαίνοντας μέρος καὶ σὲ Διαγωνισμοὺς ἄλλων περιοδικῶν, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ βλάπτεται. 'Α, πολλὰς πληροφορίες θέλεις νὰ σοῦ διαβιβάσω. Καὶ ποῦ τόπος;

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα, ***Φανούλα Χρυσοχοΐδου***.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 21 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος *δρχ. 25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1929), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἄδραφος δρ. *80* καὶ ῥαμμένος δρ. *85*. Ὁ δὲ *Τόμος τοῦ 1929* τιμᾶται ἄδραφος δρ. *110* καὶ ῥαμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄδραφος καὶ δρχ. *10* ὁ ῥαμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *28* εἴτε ἄδραφος εἴτε ῥαμμένος.

Τώρα θάλαβες πιὰ τὸν Ὀθηγὸ καὶ θὰ ξέρῃς τί πρέπει νὰ κάμῃς γιὰ νὰ μπῆς στὴν κίνησή, — πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐπιθυμῶ ἐπίσης κι' ἐγώ, γιατὶ βλέπω ὅτι ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα νὰ διακριθῇς.

Ἄ, πόσο συγκινήθηκα, *Διλιάνα*, μὲ τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς πορκατᾶς! Τί φοβερὸ νὰ βρεθῆτε, ἀπὸ τὸν ὕπνο, μέσ' στὶς φλόγες, καὶ νὰ μὴν ἔχετε ἔξοδο παρ' ἀπὸ τὸ ψηλὸ μπαλκόνι!.. Ἂς ἔχῃ δόξα ὁ Θεὸς ποὺ ἔφτασαν ἐγκαίρως οἱ πυροσβέστες καὶ σᾶς ἔβαλαν σκάλες καὶ σωθήκατε!..

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νέλλην* (τὰ ἔλαβα ὅλα· πάλι καλά, ἀφοῦ πρόφθασαν τὴν προθεσμία·) *Πλοίαρχον Γκρὰν* (φωτογραφία ἐλήφθη· βραδεῖον ἐστάλη·) *Ἀθῶο Διαβολάκι* (γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σημειώνῃς πάντα καὶ τὸ ψευδώνυμό σου· ἐγώ, ὅταν βλέπω καὶ ψευδώνυμο, ἀπαντῶ μὲ τὸ ψευδώνυμο· ὅταν βλέπω μόνο ὄνομα, ἀπαντῶ μὲ τὸ ὄνομα·) *Ἀγνώστην* (ἔλαβα τὴν ἀπάντησή σου στὸ Πένταθλο· γιὰ τάλλα δὲν μπορῶ τώρα νὰ σὲ πληροφορήσω, γιατὶ δὲν εἶν' εὔκολο νὰ φάξω· ναί, μπορεῖς νὰ μείνῃς ἀκόμα στὴ Μεσαία Τάξη·) *Διάναν* (ἔλαβα καὶ τὸ «νυσταγμένο» γράμμα· θὰ πῶ στὸ *Ἀγκάθι* ὅτι ξέχασε νὰ σοῦ γράψῃ τὴ διεύθυνσή του κι' ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ τοῦ στείλῃς τὴν ἀπάντησή σου·) *Πεταχτούλαν* (ἔστειλα 6 τετράδια· ὦ μὴ δίνῃς σημασία σὲ τέτοιες ἀνοησίες· ἡ περιφρόνησι ἀρκεῖ·) *Κούκλαν τοῦ Χαλανδρίου* (σοῦ ἔστειλα τὰ 41· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τῶν ἄλλων φαλλαδίων, νὰ σοῦ τὰ στείλω·) *Ἀμαρυλλίδα* (ἔλαβα· τὸ ποίημα ἐκεῖνο εἶναι μιᾶς νέας ποιήτριας· δὲν θυμοῦμαι τώρα τὸ νομά της·) *Ἀεροναύτην* (ἔχει καλῶς· ἔ, γιὰ νὰ σοῦ τὰ δημοσιεύω, θὰ πῇ ὅτι κάτι λένε...) *Ἀριστοκράτισσαν* (θὰ σοῦ πῶ ὅταν θὰ τὰ διαβάσω· ὡστόσο ἐξακολούθησε·) *Ἕλλην Ἐμμανουηλίδου* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Κεραυνὸν* (ἔστειλα 10 τετρ.) *Μαγιολούλουδο*, *Βάτραχον Νο. 4* κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Νοεμβρίου*, στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 251ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι 15 Ἰανουαρίου.

712. Λεξίγριφος

Κοντὰ σὲ κάποια πρόδεση,
Ἕνα νησὶ ἀπ' τὸ Αἰγαῖο·
Καὶ βασιλέα ἡ ἕνωση
Κάνει σοφό, ἀρχαῖο.

Νεμεῶδ

713. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Τὸ ἄστυ μπρός του πήγαινε
Ὁ Ἅγις φορτωμένος
Καὶ σ' ἄλλο θρόνο βρέθηκε
Ἀμέσως καθισμένος.

Πλοίαρχος Γρὰν

714. Στοιχειόγριφος

Μεγάλης χώρας κάτοικος, τὸ τέ-
[ταρτό μου βγάζω
Καὶ τὸ πουλὶ ποὺ μιὰ φορὰ
Μαρτύρησε μιὰ στυγερὰ
Πράξη, σᾶς παρουσιάζω.

Μικρὸς Φίλος

715. Τονόγριφος

Μὲ πόνο ἀγαστενάζεις,
Τὸν τόνο κατεβάζεις,
Καὶ ῥῆμα παρουσιάζεις
Ποὺ λέει ὅτι ὑπάρχεις
(Μὰ ὄχι κι' ὅτι ἄρχεις)
Χωρὶς ὀρθογραφία.
—Χρειάζεται σοφία;

Ἐρείκη

716. Μωσαϊκὸν

Ὁ λύκος, ἡ ἀρκούδα,
Ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων,
Ὁ πάνθηρ... —μὴ φοβᾶστε,
Δὲν λέγω ἄλλα πλέον —
Ἀπὸ 'να των ψηφίο
Ἐδώσαν ὁ καθεὶς
Καὶ ἄλλο ἕνα θηρίο
Προβάλλει παρευθύς.

Χριστος Ι. Σολιώτης

717. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκονται κατὰ σειρὰν: ἀρχαῖος ναύαρχος, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, εὐῶδες ἄνθος, εἶδος κοινότητος, μήν, ἀργοναύτης, δημητριακόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Πειρακτηριο

718-722. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Πόρος, δρος, Τίτος, σῆξις, αἷμα*

Μέγας Ἀλέξανδρος

723. Φωνηεντόλιστον καὶ Ἑλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἑλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. (Σημειωτέον ὅτι εἰς ἀμφότερα τὸ αὐτὸ ἀρχαῖον γνωμικὸν θὰ αναγνωσθῇ).

1, Πόλις τῆς Παλαιστίνης γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Δαυΐδ. 2, Ὄρος τῆς Γραφῆς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε θαῦμα· 3, Καρδινάλιος, μέγας πολιτικός· 4, Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων· 5, Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος· 6, Πόλις τῆς Κύπρου.

Μεγάλη Ἑλλὰς

724. Ἐλλιποσύμφωνον

υο - αω - οειεω - ο - η - ειο - ειο

Λευκάτας

725. Γρῖφος

γας γας γας
γας γας γας
γας γας γας τὸ Ρ Ρ
γας γας γας Ι Ι
γας γας γας

Μιμέζα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

726. Épigraphe

L T U U D
E R F E R
B O A F O
O T I E I
I S T L T

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πγ. Ἀσκ. τῶν φύλ. 38 - 34

467. Κουνουπίδι (κουνούπι, δεῖ.)—468. Φοῖβος·φόβος.—469. Λέσβος - λέμβος. — 470, Ζήνων-ζώνη.—471. Ὁ πένης, ἡ πέννα.

472. ΘΑΛΑΣΣΑ
Α Η Τ Ν
Α Η Σ Τ Ε Ι Α
Α Τ Ρ Π
Σ Τ Ε Ρ Ν Ο Ν
Σ Ι Ο Ο
Α Ν Α Π Ν Ο Η

473 ΜΙΝΟΡΚΑ (Ἰράν, Νίκαια, Ὀράν, Ρίον, Κανάριοι, Ἀνάμ). — 474. 478. Διὰ τοῦ Μ: *Πάρμα, Μπορντώ, Ρώμη, Μόσχα, Ἀμβέρσα.* — 479. *Ἀμήν*, μήν, μέν, *ἔν. Οὗτος*, οὕτως, οὕτω, *τούτω. Δίνη*, δίκη, νίκη, *νίκα* = ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ. — 480. ΤΟ ΓΙΝΑΤΙ ΤΟΓ ΒΓΑΖΕΙ ΜΑΤΙ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ΑΝΙ ΤΙΒ ΖΑΓ ΕΙΜ ΙΤΑ ΝΙ ΤΟΓΚΙΝΟΝ, Ἀ ΝΙερος, ΤΙΒερις, ΖΑΓορά, ΕΙΜί, ΙΤΑλία.) — 481. Ὅποιος λέει τὴν ἀλήθεια ἔχει τὸ Θεὸ βοήθεια. — 482. *Τὰ παιδία παίζει* (τᾶ, πε διὰ πε, ζῆ.)

483. Ἀντιγόνη-Ἰσμήνη (ἀντί, γόνυ - εἰς, μῖ, νί.) - 484. Θαλῆς-Ἀλῆς. — 485. Νέδων-Νέρων. — 486. Ἀραβία-ἀβαρία.—487.

Ν Ι Ο Β Η Ω Λ Ε Ν Η Ρ Ε Α
Ω Ρ Φ Ρ Η
Ι Ω Ν Α Π Ν Ο Ω Τ
Ρ Ρ Α Υ Ω
Ι Ν Ω Α Ρ Γ Ο Σ Ξ Η Ρ Ο Σ

488-492. Διὰ τοῦ Ψ: *ἀψίς, ψάλτης, ὕψος, ἔποψις, ψόγος.* — 493. *Δανία, Καῖσαρ, Ἄνδεις, Βαρνάβας, Ἀνανίας, Ζυρία.* — 494. ΗΕ—ΑΑ = ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (Ἡσυχία, Ἐνάρετος, Ἀγαθός, Ἀσεβής.)—495. Παντοῦ τὰ πάντα. — 496. *Ἐν δυστυχίαις ὑπόμενε* (ἐν δ' εἰς τί, χί, ἔς, ὑπό μεν ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6· τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1. Ὁ χωρισμὸς στίχου δρ. 3. Οἱ μὴ συνδυαζόμενοι πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

| Α' — 851 |

Τριετὴς τῆς Φιλολογίας ζητεῖ παραδόσεις ἐφ' ὅλων των τάξεων τοῦ Γυμνασίου. Διδακτρα προσιτά. Ἀπευθυντέον: Δ. Ἀντζουλάτον, Σωκράτους 75, Ἀθήνας.

| Α' — 852 |

Ἡ Ἰσυλιέττα Ρωμαίου ξαναμπαίνοντας στὴν κίνησι ἀλληλογραφεῖ μὲ ὅλους· ἐς. Δ/σις: L-a-d B. P. 35. Port-Said, Egypte.

| Α' — 853 |

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, πάντα ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ γράψῃς. Τρελλὸ Φοιτητάκι, Ἐδζωνάκι, μὲ ξεχάσατε;

πρώην Ἄρτεμις

| Α' — 854 |

Παύω ἀλληλογραφίαν, διὰ πολλοὺς λόγους. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ ὅσους μοῦ ἔστειλαν τελευταίως καὶ δὲν τοὺς ἀπήντησα.

Πολυβώτης

| Α' — 855 |

Εὐχαριστῶ τοὺς στείλαντάς μοι Μ. Μυστικά, περιμένω ἀκόμα Δ αις: Ι. Φυρίου, Ἄνδρον.

Χωρχὸρ Ἀγᾶς

| Α' — 856 |

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα-ες, ἀνταλλάσσω Μ Μυστικά. Περιμένω γενικὰ ἀπὸ ὅλους ες. Δ/σις: Μικρὰ Ἀμαζών, Τ.Κ. 128, Λεμεσός (Κύπρου).

Μικρὰ Ἀμαζὼν

| Α' — 857 |

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ὅλου τοῦ κόσμου, ΑΚΟΥΣΤΕ· Στὶς 21 Νοεμβρίου θὰ ἔχουμε ΓΕΝΙΚΗ Συνεδρίασι στὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου ('Ελλανίκου 34) ὥρα 4 μ. μ. Ὅλοι οἱ ΒΑΤΡΑΧΟΙ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ΠΡΕΠΕΙ νὰ παρευρεθοῦνε. Στοὺς ἀντιπροσώπους θὰ σταλοῦν τὰ πρακτικά. ΘΕΜΑΤΑ: Νέες ἀρχαιρεσίες τοῦ 1931, ἔγκρισι νέου καταστατικοῦ, ἰσολογισμὸς 29-30

Ὁ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Δ Σ., Βάτραχος Νο 1

| Α' — 858 |

Πάνθεια Ἀβραδάτου, χίλιες φορὲς συγγνώμην. Διαπλασοπούλες-α, τὰ τετραδιακια σας ἐχάθησαν. Ξαναστεῖλτε στὴ Δ/σιν: Τούλαν Ρούμπη. Ἠφαίστου 1, Χαλκίδα, διά: Εὐβοϊκὸ Ἀκρωτήριλ

| Α' — 859 |

Γόρδιε Δεσμέ, μὲ γνωρίζεις πολὺ καλά, ἐκτὸς... ἂν μὲ ξέχασες. Διατηροῦνται αἱ ἀναμνήσεις σου ἀπ' τὴν ἱστορικὴ βραδυὰ τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1926; Θυμήσου τὴν ἡρωϊκὴ μονομαχία τῆς βεράντας γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς δεντάγιας τῆς Καίρης ντὲ Σερανί!: «Αἱ μεγαλειώδεις σκιαὶ τῶν ἱππποτῶν τῆς ὑπερευγενοῦς Γαλλίας, προηγοῦνται Οἱ ἀποπνικτικοὶ μισοῦ τῆς γηραιᾶς Ἀλβιόνος ἕπονται. Καὶ οἱ τῆς Ἱσπανίας Δονκιχώται, τίς θαλίτσες τῶν κρατοῦν! Ἰδού, ὀτιδαγέ, ὁ Μεσαῖων τοῦ Μεσαιῶνος!» Ἀλλά, βλέπω ἄλλαξες τελευταίως ἰδέες περὶ τῆς ὑπερευγενοῦς. Ἡ *παραπάνω δῶρο ἐπροσφέρησή σου, αὐξεται* ὑπὸ τὴν σκάφην... Τώρα, ὅλα πέρασαν. Πᾶς ἀλλάζουν οἱ καιροί!

ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΗΣ

| Α' — 860 |

Γόρδιε Δεσμέ, κρῖμα στὴν ἐξοχάδα σου. Ἀκοῦς ἐκεῖ, Πεταχτούλα = Τοῖτση Μυλωνᾶ! (Διάπλασις: οὔτε λόγος).

Πεταχτούλα

| Α' — 861 |

Ἔφθασε ὁ ΒΑΣΙΓΚΙΩΝ!

Γόρδιε Δεσμέ, Γαρξάν, Δὲν Ζουάν, παραδώσατε τὰ ξίφη σας. Βάτραχοι, τὸ ἴδιο.

Πχνικέ. Βάσιγκτων οὐχὶ = Κοὲν (Διάπλασις: Βεβαίως!). Ἀλλὰ νά! Ἀνεμοστρέβιλος = Πᾶξος. Ἀγγουρολογιώτατος = Σαχθῆνος. Σωστές; Ὄμ!

- Ἀνταλλάσω τετραδιάκια. Δ/σις: (Α' — 721). Περιμένω ἀπὸ ὅλους ες.

Βάσιγκτων

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἀκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνεται τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10. Ἀθῆναι